

สสค.สาร

สำนักเลขาธิการคณะรัฐมนตรี

ปีที่ 15 ฉบับที่ 2 เดือนกุมภาพันธ์ 2550

ประเทศไทย ประกอบด้วยผืนแผ่นดิน กับประชาชน
และผืนแผ่นดินนั้น เป็นที่เกิด ที่อาศัย
ที่อาศัยประโยชน์สุข ความมั่นคงแก่ประชาชน
ให้สามารถรวมกันอยู่เป็นปึกแผ่น เป็นชาติได้
ด้วยเหตุนี้ ประชาชนผู้อยู่ในแผ่นดิน
จึงต้องมีหน้าที่ที่จะร่วมกันประกอบกรณียกิจ
เพื่อรักษาความเป็นปึกแผ่นเรียบร้อย
และความมั่นคงปลอดภัยของแผ่นดินไว้ให้เป็นถิ่นที่ทุกคนจะอยู่อาศัย
และประกอบสัมมาชีพ ด้วยความผาสุกร่มเย็น

พระราชดำริของพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว
พระราชทานแก่ทหารมหาดเล็กรักษาพระองค์
ในพิธีถวายสัตย์ปฏิญาณตน และเสวนาสหามของทหารรักษาพระองค์
วันพฤหัสบดีที่ 2 ธันวาคม พ.ศ. 2547
ณ ลานพระบรมรูปทรงม้า พระราชวังดุสิต กรุงเทพมหานคร

ขอบคุณด้วย

สลด.สาร ฉบับเดือนกุมภาพันธ์นี้ประกอบด้วยเรื่องราวที่น่าสนใจมากมายเช่นเคย อาทิ “แนวทางการปรับปรุงระบบการประชุมคณะรัฐมนตรี” และ “แนวทางปฏิบัติสำหรับ ปคร.” ที่เชื่อว่าผู้อ่านสามารถนำไปใช้เป็นแนวทางปฏิบัติในการทำงานได้

ส่วนคอลัมน์ที่ชวนให้คิดตามอย่าง “คิดกลม ๆ” นำเสนอมุมมองที่น่าสนใจต่อคำถามที่ได้ยินเป็นประจำว่า “ทำอะไรถ้าชี้แจงทำงาน” เมื่ออ่านจบแล้ว ผู้อ่านอาจจะอยากจับปากกาขึ้นมาทำงานในทันทีก็เป็นได้

คอลัมน์ประจำอื่น ๆ ยังคงนำเสนอเรื่องราวที่น่าสนใจเช่นเดิม ฉบับนี้ตามไม่ทันโลกาภิวัตน์เสนอเรื่อง “ภาวะโลกร้อน” ซึ่งเป็นเรื่องที่ทุกฝ่ายกำลังให้ความสนใจ เรื่องเล่าชาวอาณานิคมนำเรื่องที่ติดค้างผู้อ่านไว้นำเสนอต่ออันคือเรื่อง “การแต่งกายประดับเครื่องราชอิสริยาภรณ์” และท่องเที่ยวแดนนำเรื่อง “เลขาธิการสหประชาชาติคนใหม่” มาให้อ่านกัน

ถ้าแม้ว่าเดือนนี้อากาศจะไม่เย็นเท่าเดือนมกราคมที่ผ่านมา แต่ผู้อ่านทุกท่านยังต้องดูแลสุขภาพกายและใจให้แข็งแรงอยู่เสมอ และอย่าลืมดูแลสุขภาพรอบข้างให้สมกับที่เดือนนี้เป็นเดือนแห่งความรักเช่นกัน

คณะทำงานจัดทำ สลด.สาร

บทความ/ข้อความ หรือความเห็นใด ๆ ที่ปรากฏใน “สลด.สาร” เป็นความคิดเห็นส่วนตัวของผู้เขียน ซึ่งสำนักเลขาธิการคณะรัฐมนตรี และคณะทำงานฯ ไม่จำเป็นต้องเห็นพ้องด้วย

เรื่องเด่นในเล่ม

แนวทางการปรับปรุงระบบ
การประชุมคณะรัฐมนตรี

3

แนวทางปฏิบัติ
สำหรับ ปคร.

6

ภาวะโลกร้อน

8

เรื่องจากประสมทรงบัวรัย

11

ชี้แจงทำงาน

13

เลขาธิการสหประชาชาติ
คนใหม่

17

"สลด.ใสสะอาด"

เปิดรับเรื่องร้องเรียน
ข้อมูลการทุจริตคอร์รัปชัน

ผ่านทางตู้ ปณ. 2 ทำเนียบรัฐบาล
กรุงเทพฯ 10302

แนวทางการปรับปรุง ระบบการประชุมคณะรัฐมนตรี

คณะรัฐมนตรีได้ประชุมปรึกษาเมื่อวันที่ 16 มกราคม 2550 ลงมติเห็นชอบแนวทางการปรับปรุงระบบการประชุมคณะรัฐมนตรี ตามผลการหารือร่วมกันระหว่างรัฐมนตรีและผู้เกี่ยวข้องตามที่สำนักเลขาธิการคณะรัฐมนตรีเสนอ และให้ถือปฏิบัติต่อไป ทั้งนี้ ในส่วนของการถามความเห็นหน่วยงานเพื่อประกอบการพิจารณาของคณะรัฐมนตรีนั้น ให้สำนักเลขาธิการคณะรัฐมนตรีดำเนินการตามแนวทางที่ปฏิบัติอยู่ และให้พิจารณาระบบเทคโนโลยีสารสนเทศมาประยุกต์ใช้เพื่อให้กระบวนการเสนอเรื่องต่อคณะรัฐมนตรีมีความรวดเร็วมากยิ่งขึ้นด้วย

แนวทางการปรับปรุงระบบการประชุมคณะรัฐมนตรี (ตามมติคณะรัฐมนตรีวันที่ 16 มกราคม 2550)

ก. การส่งเรื่องของส่วนราชการหรือหน่วยงานเจ้าของเรื่องไปเพื่อเสนอคณะรัฐมนตรี

- กระทรวง/หน่วยงานเจ้าของเรื่อง

1. ประเภทเรื่องที่สามารถเสนอคณะรัฐมนตรีได้ จะต้องเป็นไปตามมาตรา 4 ของพระราชบัญญัติว่าด้วยการเสนอเรื่องและการประชุมคณะรัฐมนตรี พ.ศ. 2548 (13 ประเภท)
2. เรื่องที่เป็นราชการประจำ ไม่ใช่เรื่องในเชิงนโยบาย ให้ส่งเรื่องไปยังสำนักเลขาธิการคณะรัฐมนตรี ภายในวันพุธสำหรับเรื่องที่สำคัญคาดว่าจะให้เข้าสู่การประชุมคณะรัฐมนตรีในสัปดาห์ถัดไป

- สำนักเลขาธิการคณะรัฐมนตรี

กรณีเรื่องในส่วนราชการส่งมาเพื่อขอให้เสนอคณะรัฐมนตรีจะต้องมีความเห็นหน่วยงานที่เกี่ยวข้องประกอบการตัดสินใจของคณะรัฐมนตรี ซึ่งส่วนราชการ/หน่วยงานเจ้าของเรื่องยังไม่ได้ขอความเห็นมาก่อน หรือขอมาแล้วแต่ไม่ครบถ้วน ให้สำนักเลขาธิการคณะรัฐมนตรีขอความเห็นเพิ่มเติมให้ครบถ้วน

**ระยะเวลาในการดำเนินการของสำนักเลขาธิการคณะรัฐมนตรี
ในการนำเรื่องเสนอนายกรัฐมนตรี/รองนายกรัฐมนตรี เพื่อพิจารณาสั่งการ**

ประเภทเรื่อง	ระยะเวลา*	หมายเหตุ
เรื่องไม่ซับซ้อน - กรณีที่ไม่ต้องมีความเห็นหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง - กรณีที่ต้องขอความเห็นหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง - ถ้าเป็นเรื่องที่จำเป็นต้องรอความเห็น - ถ้าเป็นเรื่องที่ไม่จำเป็นต้องรอความเห็น	ภายใน 7 วันทำการ ภายใน 7 วันทำการ ภายใน 7 วันทำการ	นับแต่วันที่ สลค. ได้รับเรื่อง นับแต่วันที่ สลค. ได้รับหนังสือตอบความเห็น นับแต่วันที่ สลค. ได้รับเรื่อง
เรื่องซับซ้อน - กรณีที่เสนอคณะรัฐมนตรีได้โดยตรง โดยไม่ต้องเสนอผ่านคณะกรรมการกฤษฎีกา - กรณีที่ต้องเสนอผ่านคณะกรรมการกฤษฎีกา	ภายใน 7 วันทำการ ภายใน 7 วันทำการ	นับแต่วันที่ สลค. ได้รับเรื่อง นับแต่วันที่ สลค. ได้รับเรื่อง

* รวมระยะเวลาที่จะต้องใช้ในการตรวจสอบความถูกต้อง ครบถ้วน สมบูรณ์ของเรื่องที่ส่งมาจากกระทรวง/หน่วยงานเจ้าของเรื่องด้วย

ค. แนวทางการพิจารณานำเรื่องเสนอนายกรัฐมนตรี/รองนายกรัฐมนตรี เพื่อพิจารณาสั่งการ

1. การนำเรื่องเสนอให้นายกรัฐมนตรี/รองนายกรัฐมนตรี ซึ่งได้รับมอบหมายให้สั่งและปฏิบัติราชการแทนนายกรัฐมนตรีพิจารณาให้ความเห็นชอบหรืออนุมัติตามมติคณะรัฐมนตรีเมื่อวันที่ 13 ธันวาคม 2520

ได้แก่ เรื่องที่ไม่ใช่นโยบาย หรือไม่ใช่เรื่องสำคัญ และมีระเบียบปฏิบัติปกติอยู่แล้ว เช่น เรื่องเกี่ยวกับการเงินที่ผ่านการพิจารณาของกระทรวงการคลังหรือสำนักงานงบประมาณ (การขอเพิ่มวงเงินและขอขยายระยะเวลาก่อนนี้ผูกพันงบประมาณ) เรื่องการแต่งตั้งข้าราชการที่กฎหมายกำหนดเป็นอำนาจของคณะรัฐมนตรีที่ได้ตรวจสอบกับข้อกฎหมายและระเบียบที่เกี่ยวข้องแล้ว และเรื่องการแต่งตั้งคณะกรรมการตามกฎหมายที่ได้ตรวจสอบกับข้อกฎหมายที่เกี่ยวข้องแล้ว เป็นต้น

(หมายเหตุ : เมื่อนายกรัฐมนตรี/รองนายกรัฐมนตรีให้ความเห็นชอบหรืออนุมัติแล้ว ให้เสนอคณะรัฐมนตรีทราบเพื่อถือเป็นมติคณะรัฐมนตรี)

2. การนำเรื่องเสนอให้นายกรัฐมนตรี/รองนายกรัฐมนตรี ซึ่งได้รับมอบหมายให้สั่งและปฏิบัติราชการแทนนายกรัฐมนตรีพิจารณาสั่งการให้เสนอคณะกรรมการกฤษฎีกาเรื่องเสนอคณะรัฐมนตรีพิจารณาก่อนเสนอคณะรัฐมนตรี

- 2.1 เรื่องที่เป็นปัญหาในเชิงนโยบายการบริหารราชการแผ่นดิน
- 2.2 เรื่องที่ต้องใช้งบประมาณดำเนินการเป็นจำนวนมาก
- 2.3 เรื่องที่กระทบต่อการปฏิบัติราชการของหลายหน่วยงาน
- 2.4 เรื่องที่หน่วยงานต่าง ๆ มีความเห็นไม่สอดคล้องกัน

2.5 เรื่องที่ยังไม่เคยมีระเบียบแบบแผนในการปฏิบัติมาก่อน

2.6 เรื่องที่อาจมีผลกระทบต่อการปกครองระบอบประชาธิปไตยอันมีพระมหากษัตริย์ทรงเป็นประมุข ความสัมพันธ์ระหว่างประเทศ สังคม จิตวิทยา หรือความมั่นคงหรือเสถียรภาพทางเศรษฐกิจโดยรวมในส่วนที่เกี่ยวข้อง

2.7 เรื่องอื่น ๆ ที่นายกรัฐมนตรี/รองนายกรัฐมนตรีหรือคณะรัฐมนตรีสั่งให้เสนอคณะกรรมการกฤษฎีกา พิจารณา

เรื่องสำคัญที่เนื้อหาสาระเข้าข่ายตามเงื่อนไขที่จำเป็นต้องเสนอผ่านคณะกรรมการกฤษฎีกา ก่อนข้างต้น หากเป็นเรื่องเร่งด่วนก็ไม่จำเป็นต้องรอความเห็นจากหน่วยงานที่เกี่ยวข้องเป็นลายลักษณ์อักษร แต่ให้สำนักเลขาธิการคณะรัฐมนตรีเร่งจัดทำบันทึกคู่ขนานเพื่อเสนอให้นายกรัฐมนตรี/รองนายกรัฐมนตรีพิจารณาสั่งการให้นำเรื่องนั้นเสนอคณะกรรมการกฤษฎีกาโดยเร็ว โดยให้หน่วยงานที่เกี่ยวข้องเสนอความเห็นในที่ประชุม

อนึ่ง คณะกรรมการกฤษฎีกา ควรพิจารณาปัญหาต่าง ๆ ในเชิงรุกให้มากยิ่งขึ้น โดยคณะรัฐมนตรีหรือนายกรัฐมนตรีอาจเป็นผู้มอบหมาย หรือประธานคณะกรรมการกฤษฎีกา อาจหยิบยกปัญหาสำคัญได้พิจารณาได้โดยไม่ต้องรอให้ส่วนราชการเจ้าของเรื่องเสนอมาตามปกติ

(หมายเหตุ : เมื่อคณะกรรมการกฤษฎีกา มีมติประการใด ประธานคณะกรรมการจะบันทึกเสนอนายกรัฐมนตรีเพื่อพิจารณาอนุมัติตามมติคณะกรรมการกฤษฎีกา แล้วให้เสนอคณะรัฐมนตรี

ทราบเพื่อถือเป็นมติคณะรัฐมนตรีเพื่อคณะรัฐมนตรีพิจารณา)

3. การนำเรื่องเสนอให้นายกรัฐมนตรี/รองนายกรัฐมนตรี ซึ่งได้รับมอบหมายให้สั่งหรือปฏิบัติราชการแทนนายกรัฐมนตรีสั่งการให้เสนอคณะรัฐมนตรีพิจารณาโดยตรง ได้แก่

3.1 เรื่องที่มีเนื้อหาสาระเป็นการนำเสนอเรื่องเชิงรุก

3.2 เรื่องในเชิงนโยบายที่ต้องการการระดมความคิดเห็นจากคณะรัฐมนตรี

3.3 เรื่องการแก้ไขปัญหาสำคัญที่เร่งด่วนเฉพาะหน้า

3.4 เรื่องที่หน่วยงานที่เกี่ยวข้องเห็นด้วยในหลักการแล้ว แม้จะมีข้อสังเกตเพิ่มเติมก็ไม่จำเป็นต้องเสนอคณะกรรมการกฤษฎีกา ให้เสนอคณะรัฐมนตรีพิจารณาโดยตรงได้

ทั้งนี้ ให้ลดเรื่องในวาระจรให้เหลือน้อยที่สุดเพื่อให้คณะรัฐมนตรีได้มีเวลาพิจารณาเรื่องต่าง ๆ ด้วยความรอบคอบโดยมีเวลาศึกษาเรื่องล่วงหน้า

ง. การจัดทำแฟ้มระเบียบวาระการประชุมคณะรัฐมนตรี

1. เพื่อเป็นการลดเอกสารในเรื่องเพื่อทราบ ให้ใส่เฉพาะบันทึกสรุปเสนอนายกรัฐมนตรี/รองนายกรัฐมนตรีเท่านั้น ส่วนรายละเอียดให้ปรากฏในแผ่น CD

2. ยกเลิกการใช้สีแฟ้มเพื่อแสดงวันที่ออกกระเปาะวาระฯ โดยให้แยกแฟ้มเหลือเพียง 3 ประเภท คือ แฟ้มเรื่องพิจารณา แฟ้มเรื่องเพื่อทราบ และแฟ้มสำหรับเรื่องที่ผ่านคณะกรรมการกฤษฎีกา

3. การออกกระเปาะวาระให้ออกในวันพุธ วันศุกร์ และวันจันทร์เหมือนเดิม โดยให้เรียงลำดับของเรื่องในแต่ละแฟ้มต่อเนื่องกันไป

แนวทางปฏิบัติ สำหรับ ปคร.

พิมพ์กานต์

การประสานงานในการกิจคณะรัฐมนตรีและรัฐสภา เป็นเรื่องที่มีความสำคัญอย่างยิ่งสำหรับการบริหารราชการแผ่นดินของคณะรัฐมนตรี ในช่วงระยะเวลา 3 ปีที่ผ่านมาได้มีการสร้างกลไกการประสานงานขึ้นเป็นการเฉพาะ โดยกำหนดให้แต่ละกระทรวงมีผู้ทำหน้าที่เป็นคนกลางเชื่อมโยงระหว่างหน่วยงานของตนกับคณะรัฐมนตรีและรัฐสภา เพื่อให้การประสานงานในการกิจคณะรัฐมนตรีและรัฐสภาเป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพและเกิดประสิทธิผล การประสานงานจะแบ่งได้เป็น 2 ส่วน ได้แก่ ส่วนแรกคือการประสานงานในการกิจคณะรัฐมนตรี ทั้งในเรื่องของการนำเรื่องเสนอคณะรัฐมนตรี การประสานเพื่อขอความเห็น การประสานการชี้แจงคณะรัฐมนตรี และการแจ้งมติคณะรัฐมนตรี สำหรับส่วนที่ 2 คือการประสานงานในการกิจรัฐสภา ทั้งในเรื่องของการติดตามกระบวนการเสนอร่างกฎหมาย การประสานการตอบญัตติและกระทู้ เป็นต้น ผู้ปฏิบัติหน้าที่เหล่านี้เรียกว่า “**ผู้ประสานงานคณะรัฐมนตรีและรัฐสภา**” หรือ “**ปคร.**” โดยมีชื่อเป็นภาษาอังกฤษว่า “Cabinet and Parliamentary Liaison Officer” หรือ “CPLO”

เมื่อวันอังคารที่ 9 มกราคม 2550 คณะรัฐมนตรีได้มีมติรับทราบแนวทางปฏิบัติสำหรับผู้ประสานงานคณะรัฐมนตรีและรัฐสภา ซึ่งนายกรัฐมนตรีได้เห็นชอบให้ใช้เป็นกรอบในการทำงานสำหรับ ปคร. ทั้งนี้ แนวทางดังกล่าวกำหนดจะทดลองใช้เป็นระยะเวลา 1 ปี ก่อน จากนั้นจะทำการประเมินผลการปฏิบัติตามแนวทางที่กำหนด หากพบว่าปฏิบัติตามแนวทางดังกล่าวไม่มีปัญหาและสามารถดำเนินไปได้อย่างมีประสิทธิภาพ สำนักเลขาธิการคณะรัฐมนตรีจะนำไปปรับปรุงและจัดทำเป็นระเบียบสำนักนายกรัฐมนตรีเพื่อให้ระบบ ปคร. มีการรองรับโดยกฎระเบียบที่ชัดเจนต่อไป โดยแนวทางปฏิบัติสำหรับ ปคร. มีรายละเอียดโดยสรุปดังนี้

1) การประสานงานเกี่ยวกับการเสนอเรื่องต่อคณะรัฐมนตรีตามพระราชกฤษฎีกาว่าด้วยการเสนอเรื่องและการประชุม

คณะรัฐมนตรี พ.ศ. 2548 และระเบียบว่าด้วยหลักเกณฑ์และวิธีการเสนอเรื่องต่อคณะรัฐมนตรี พ.ศ. 2548

2) ประสานงานกับหน่วยงานต่าง ๆ ที่ต้องเสนอความเห็นประกอบการพิจารณาของคณะรัฐมนตรีตามระเบียบว่าด้วยหลักเกณฑ์และวิธีการเสนอเรื่องต่อคณะรัฐมนตรี พ.ศ. 2548

3) ให้คำแนะนำเกี่ยวกับกระบวนการการเสนอเรื่องต่อคณะรัฐมนตรีแก่เจ้าหน้าที่ของส่วนราชการที่จัดทำเรื่องเสนอต่อคณะรัฐมนตรี

4) ประสานงานในการวางแผนการเสนอเรื่องต่อคณะรัฐมนตรี รวมทั้งการวางแผนเสนอร่างกฎหมายต่อรัฐสภา

5) ประสานงานและติดตามความคืบหน้าของร่างกฎหมายและเรื่องอื่น ๆ ที่เสนอต่อรัฐสภาในขั้นตอนต่าง ๆ รวมทั้งประสานงานกับรัฐมนตรีเพื่อชี้แจงร่างกฎหมาย ญัตติ กระทู้ถาม และเรื่องอื่น ๆ ที่อยู่ในอำนาจหน้าที่ของรัฐสภา

6) ประสานงานและติดตามการดำเนินงานของส่วนราชการให้เป็นไปตามมติคณะรัฐมนตรี

7) ประสานงานและติดตามการดำเนินการที่เกี่ยวข้องกับการเสนอเรื่องต่อคณะรัฐมนตรี ให้เป็นไปตามระยะเวลาที่กำหนดในระเบียบว่าด้วยหลักเกณฑ์และวิธีการเสนอเรื่องต่อคณะรัฐมนตรี พ.ศ. 2548

8) ประสานงานเกี่ยวกับวาระการประชุมของคณะรัฐมนตรีและมติคณะรัฐมนตรี ให้หน่วยงานภายในสังกัดทราบ

9) ประสานงานและติดตามให้หน่วยงานในสังกัดจัดทำข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับเรื่องที่เสนอต่อคณะรัฐมนตรีตามที่ได้รับมอบหมาย

10) รวบรวมมติคณะรัฐมนตรีที่ส่วนราชการนั้น ๆ เกี่ยวข้อง

11) ประสานงานเกี่ยวกับเรื่องอื่น ๆ ในภารกิจของคณะรัฐมนตรี

รวมทั้งจัดทำสรุปรายงานผลการปฏิบัติหน้าที่อย่างน้อยปีละหนึ่งครั้ง เสนอสำนักเลขาธิการคณะรัฐมนตรีเพื่อรวบรวมรายงานคณะรัฐมนตรี

บทบาทหน้าที่ของ ปคร. กับระบบ CABNET

ภายในปี 2550 จะมีการปรับเปลี่ยนระบบและวิธีการเสนอเรื่องต่อคณะรัฐมนตรีครั้งใหญ่ ซึ่งแตกต่างจากเดิมอย่างสิ้นเชิง และจะมีผลกระทบต่อการทำงานของ ปคร. อย่างยิ่ง นั่นคือ **โครงการจัดการระบบสารสนเทศการประชุมคณะรัฐมนตรีแบบอิเล็กทรอนิกส์** หรือ **CABNET** โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อให้การประชุมคณะรัฐมนตรีมีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น มีความรวดเร็ว และทันสมัย การเสนอเรื่องต่อคณะรัฐมนตรีทำได้เร็วขึ้น ผู้เข้าร่วมประชุมคณะรัฐมนตรีได้รับทราบข้อมูลระเบียบวาระเร็วขึ้น และส่วนราชการต่าง ๆ สามารถลดจำนวนเอกสาร ระยะเวลาดำเนินการ และค่าใช้จ่ายในเรื่องเอกสาร การประชุมคณะรัฐมนตรีระบบ

CABNET จะเปลี่ยนแปลงกระบวนการจัดการเอกสาร

การประชุมคณะรัฐมนตรีในขั้นตอนต่าง ๆ จากเดิมที่ใช้เอกสาร มาเป็นรูปแบบอิเล็กทรอนิกส์ผ่านเครือข่ายคอมพิวเตอร์ด้วยระบบออนไลน์ (online) ทุกขั้นตอน ตั้งแต่ขั้นตอนการส่งเรื่องและเอกสารประกอบจากส่วนราชการเจ้าของเรื่อง การประสานให้เสนอความเห็น การแจ้งวาระการประชุมคณะรัฐมนตรี จนถึงขั้นตอนการแจ้งมติคณะรัฐมนตรี ระบบนี้จะทำให้รูปแบบการจัดทำเรื่องเสนอคณะรัฐมนตรีเป็นมาตรฐานเดียวกัน และทำให้การเสนอเรื่องของส่วนราชการต่าง ๆ มีความรวดเร็ว และสะดวกยิ่งขึ้น

ในการนำระบบ CABNET มาใช้นั้น ปคร. และผู้ช่วย ปคร. จะมีบทบาทสำคัญอย่างยิ่ง เพราะจะเป็นผู้ใช้งานระบบ CABNET โดยตรง เนื่องจากมีหน้าที่ในการประสานงานให้การเสนอเรื่องต่อคณะรัฐมนตรีเป็นไปตามที่กำหนดด้วยความรวดเร็ว มีประสิทธิภาพ ทั้งการนำเสนอและการประสานขอความเห็นประกอบจากหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง

เอกสารแนวทางปฏิบัติสำหรับ ปคร.

สามารถดาวน์โหลดได้ที่

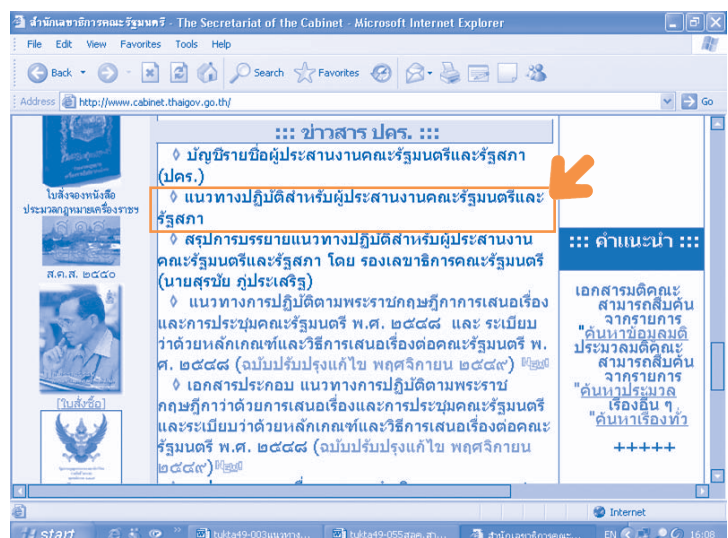
www.cabinet.thaigov.go.th

หรือขอรับได้ที่

สำนักส่งเสริมและประสานงานคณะกรรมการ

สำนักเลขาธิการคณะรัฐมนตรี

โทร. 0-2280-9000 ต่อ 448, 447

ภาวะโลกร้อน

มุกดา

โลกร้อนมีสาเหตุมาจากปรากฏการณ์เรือนกระจก ซึ่งเป็นปรากฏการณ์ที่ชั้นบรรยากาศของโลกถูกห่อหุ้มด้วยก๊าซเรือนกระจก ทำให้รังสีความร้อนจากดวงอาทิตย์ตกลงมาบนผิวโลกได้มากขึ้น แต่กลับถูกกักเก็บไว้ไม่ให้สะท้อนกลับขึ้นสู่อวกาศได้ง่าย โดยโลกจะดูดกลืนพลังงานจากดวงอาทิตย์มากกว่าที่สะท้อนหรือแผ่กลับออกไปสู่อวกาศ ทำให้พลังงานอยู่ในสภาวะไม่สมดุลส่งผลให้โลกร้อนขึ้นและระดับอุณหภูมิของโลกเพิ่มสูงขึ้นทุกปี

ก๊าซเรือนกระจกที่สำคัญมีอยู่ 6 ชนิด ได้แก่ ก๊าซคาร์บอนไดออกไซด์ (CO_2) ก๊าซมีเทน (CH_4) ก๊าซไนตรัสออกไซด์ (N_2O) ก๊าซไฮโดรฟลูโอโรคาร์บอน (HFCs) ก๊าซเพอร์ฟลูโอโรคาร์บอน (PFCs) และก๊าซซัลเฟอร์เฮกซะฟลูออไรด์ (SF_6) ส่วนก๊าซที่ส่งผลกระทบต่อบรรยากาศโลกมากที่สุดก็คือ ก๊าซคาร์บอนไดออกไซด์ ที่เกิดจากการเผาผลาญเชื้อเพลิงฟอสซิล ไม่ว่าจะเป็นถ่านหิน น้ำมัน เชื้อเพลิง และก๊าซธรรมชาติ ซึ่งส่วนใหญ่อยู่ในกระบวนการผลิตของภาคอุตสาหกรรม และการใช้ยานยนต์ต่าง ๆ ในภาคการขนส่ง

“ผลกระทบของก๊าซเรือนกระจกที่มีต่อโลกนั้นถือว่าอันตราย และน่ากลัวอย่างมาก จนมีคนได้เปรียบเทียบเอาไว้ว่า ก๊าซเรือนกระจกอันตรายเหมือนอาวุธทำลายล้างขนาดใหญ่”

ผลกระทบที่เกิดขึ้นในปัจจุบันและในอนาคต

ท่านที่ติดตามข่าวหรือเฝ้าสังเกตปรากฏการณ์ทางธรรมชาติต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นทั่วโลกอย่างต่อเนื่อง ก็คงเริ่มเห็นสัญญาณบางอย่างที่บ่งชี้ถึงผลกระทบที่เกิดขึ้นตามมาพร้อมกับอุณหภูมิของโลกที่สูงขึ้นบ้างแล้ว รายงานสรุปผลขั้นสุดท้ายของผู้เชี่ยวชาญด้านสิ่งแวดล้อมแห่งรัฐบาลสวีเดนที่สรุปจากงานวิจัยของนักวิทยาศาสตร์กว่า 700 คน พบว่า ผลกระทบที่เกิดขึ้นจากภาวะโลกร้อนจะแตกต่างกันไปในแต่ละประเทศและแต่ละส่วนของโลก ดังนี้

แถบขั้วโลก ได้รับผลกระทบมากที่สุด โดยเฉพาะอย่างยิ่งภูเขาน้ำแข็ง ก้อนน้ำแข็งจะละลายอย่างรวดเร็ว ทำให้ระดับน้ำทะเลทางขั้วโลกเพิ่มขึ้นและไหลลงสู่ทั่วโลกจนทำให้เกิดน้ำท่วมทุกทวีปได้ นอกจากนี้จะทำให้สัตว์ทางทะเลตายเพราะระบบนิเวศเปลี่ยนไป

ทวีปยุโรป ภูมิประเทศทางใต้จะกลายเป็นพื้นที่ลาดเอียงเกิดความแห้งแล้งในหลายพื้นที่ และจะทำให้ปัญหาอุทกภัยเพิ่มขึ้นเนื่องจากธารน้ำแข็งบนบริเวณยอดเขาสูงที่ปกคลุมด้วยหิมะจะละลายจนหมด

ทวีปเอเชีย อุณหภูมิจะสูงขึ้น เกิดฤดูกาลที่แห้งแล้ง มีน้ำท่วม ผลผลิตทางอาหารลดลง ระดับน้ำทะเลสูงขึ้น สภาวะอากาศแปรปรวน และอาจทำให้เกิดพายุต่าง ๆ มากมายเข้าทำลายบ้านเรือนที่อยู่อาศัยของประชาชน

ส่วนในประเทศไทยอาจยังไม่สามารถโยนให้เห็นผลกระทบที่ชัดเจนจากการเพิ่มขึ้นของระดับน้ำทะเลได้ เนื่องจากน้ำในแม่น้ำโขงมาจากการละลายของน้ำแข็งเพียง 10-15 % และเมื่อน้ำแข็งจากเทือกเขาไหลลงสู่แม่น้ำโขงก็ยังคงถูกควบคุมโดยเขื่อน แต่มีการคาดการณ์ว่าหากปัญหาดังกล่าว

ยังไม่ทุเลาลง อีกราว 50-100 ปี อุณหภูมิจะเพิ่มขึ้นอีก 2.5-6 องศาเซลเซียส ซึ่งจะทำให้ระดับน้ำทะเลเพิ่มขึ้นจนทำให้กรุงเทพฯ ต้องจมอยู่ใต้น้ำได้

ทวีปอเมริกาเหนือ อุตสาหกรรมการผลิตอาหารจะได้รับผลประโยชน์เนื่องจากอากาศที่อุ่นขึ้น แต่ทุ่งหญ้าใหญ่ของ

แคนาดาและทุ่งราบใหญ่สหรัฐอเมริกาจะล้มตายเพราะความแปรปรวนของอากาศ ส่วนรัฐที่เป็นเกาะเล็ก ๆ จะได้รับผลจากระดับน้ำทะเลที่สูงขึ้นกัดกร่อนชายฝั่ง ซึ่งจะสร้างความเสียหายแก่ระบบนิเวศ แนวปะการังจะถูกทำลาย ปลาทะเลประสบปัญหาเนื่องจากระบบนิเวศที่แปรเปลี่ยนไป

ความพยายามและแนวทางในการแก้ไขปัญหา

แนวทางง่าย ๆ ในการป้องกันและแก้ไขปัญหาดังกล่าวที่จะสามารถแก้ไขวิกฤติการณ์โลกร้อนนี้ได้ ก็คือการลดก๊าซเรือนกระจก ปริมาณการลดที่จะสามารถรักษาสถิตของระบบภูมิอากาศโลกได้จะต้องลดลงถึง 60-70 % และประเด็นที่ทั่วโลกมุ่งรณรงค์ส่งเสริมในตอนนี้ก็คือ การลดการใช้พลังงานที่เป็นเชื้อเพลิงฟอสซิล เช่น น้ำมันเชื้อเพลิง ถ่านหิน และก๊าซธรรมชาติ เป็นต้น แล้วใช้พลังงานสะอาดทดแทน เช่น พลังงานแสงอาทิตย์ พลังงานลม พลังงานน้ำ และอื่น ๆ เพิ่มมากขึ้น เพราะเชื่อว่าพลังงานสะอาดเหล่านี้จะเป็นทางเลือกที่สามารถแก้ปัญหาได้ยั่งยืน การแก้ไขปัญหามีสามระดับ คือ

ระดับนานาชาติ

ภาวะโลกร้อนเป็นปัญหาระดับนานาชาติที่นานาประเทศเริ่มตระหนักถึงผลกระทบที่จะเกิดขึ้นและได้มีความพยายามหาแนวทางแก้ไขร่วมกันมาเป็นเวลากว่าสิบปีแล้ว ความพยายามในการแก้ไขปัญหาที่เป็นทางการเริ่มมีมาตั้งแต่การประชุมเอิร์ธ ซัมมิต (Earth Summit) ณ กรุงริโอเดอจาเนโร ประเทศบราซิล โดยการร่วมลงนามรับรองอนุสัญญาประชาชาติว่าด้วยการเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศซึ่งมีวัตถุประสงค์เพื่อการรักษาระดับความเข้มข้นของก๊าซเรือนกระจก แต่อนุสัญญาดังกล่าวไม่มีความชัดเจนในการกำหนดปริมาณการปล่อยก๊าซเรือนกระจก จึงทำให้สัญญานี้ไม่มีผลบังคับใช้ทางกฎหมาย จนทำให้ต้องมีพิธีสารเกียวโต (Kyoto Protocol) ในปี 2540 ซึ่งได้มีการกำหนดให้ลดการปล่อยก๊าซเรือนกระจก

ลงในปริมาณที่ชัดเจนขึ้น โดยให้ประเทศที่จัดอยู่ในกลุ่มพัฒนาแล้วต้องลดปริมาณก๊าซเรือนกระจกเฉลี่ยร้อยละ 5.2 จากระดับที่ประเทศเหล่านี้ปล่อยออกมาสู่บรรยากาศในปี 2533 ให้ได้ภายในปี 2551-2555 แต่เหตุการณ์กลับไม่เป็นไปตามที่หลายฝ่ายคาดหวังเมื่อสหรัฐอเมริกาซึ่งถือเป็นประเทศที่มีการปล่อยมลพิษมากที่สุดในโลกไม่ยอมลงนามในข้อตกลงในพิธีสารเกียวโตดังกล่าว โดยต่อรองว่าจะเข้าร่วมภายหลังปี 2555

อย่างไรก็ตาม ในการประชุมรับมือภาวะโลกร้อน (UN Framework Convention on Climate Change : UNFCCC) ในระดับนานาชาติ ระหว่างวันที่ 28 พฤศจิกายน – 9 ธันวาคม 2549 ที่นครมอนทรีออล ประเทศแคนาดา ที่ผ่านมาก็ได้มีการตั้งเป้าหมายที่จะเจรจาให้สหรัฐอเมริกาและประเทศยากจนอื่นเข้าร่วมลงนามในพิธีสารเกียวโตให้ได้ก่อนปี 2555

ระดับประเทศ

ที่ผ่านมานหน่วยงานที่เกี่ยวข้องของไทยก็ได้พยายามออกมาตรการต่าง ๆ มาเพื่อรณรงค์ในเรื่องการประหยัดพลังงานและผลักดันส่งเสริมให้มีการนำพลังงานทดแทนมาใช้เพิ่มมากขึ้นอย่างต่อเนื่อง จะเห็นได้จากแผนยุทธศาสตร์การอนุรักษ์พลังงานของประเทศไทยในช่วงปี 2545-2554 ได้มีการกำหนดเป้าหมายที่จะลดการใช้พลังงานลง 3,935 พันตันเทียบเท่าน้ำมันดิบ¹ หรือเท่ากับหน่วยไฟฟ้าที่ใช้กันทั่วไป ประมาณ 46,175.04 ล้านกิโลวัตต์/ปี ในปี 2549 พร้อมกันนั้นก็ได้กำหนดเป้าหมายในการนำพลังงานหมุนเวียน² ที่เป็นพลังงานสะอาดมาใช้ด้วย โดยในปี 2549 จะนำพลังงานหมุนเวียนมาใช้ 12,501 พันตันเทียบเท่าน้ำมันดิบ นอกจากนี้ไทยยังได้ให้สัตยาบันในพิธีสารเกียวโตเพื่อลดการปล่อยก๊าซ

มลพิษไปแล้วด้วย ซึ่งการรับมือกับปัญหานี้ของไทยยังต้องใช้ทั้งเวลาและงบประมาณอีกมาก เพราะการศึกษาวิจัยในเรื่องพลังงานทดแทนยังมีน้อย ส่วนที่ศึกษาวิจัยอยู่ก็ไม่ก้าวหน้าเท่าที่ควร จึงทำให้ต้นทุนยังสูง และไม่สามารถนำมาใช้ในเชิงพาณิชย์ได้เพราะไม่คุ้มทุน แต่เชื่อว่าการศึกษาวิจัยที่ทำอย่างต่อเนื่องนี้จะช่วยให้ต้นทุนต่อหน่วยลดต่ำลงจนสามารถนำมาใช้ได้อย่างกว้างขวางทั้งในเชิงพาณิชย์และภาคส่วนอื่นและสามารถเพิ่มปริมาณการใช้พลังงานสะอาดแทนเชื้อเพลิงฟอสซิลของทั้งประเทศได้มากขึ้นในอนาคตอันใกล้

ระดับบุคคล

ในขณะนี้คนส่วนใหญ่อาจมองว่าผลกระทบที่พูดถึงข้างต้นยังเป็นเรื่องของอนาคตที่ยังมาไม่ถึงและไกลตัว จึงทำให้คนทั่วไปยังไม่ค่อยได้ตระหนักถึงผลกระทบที่จะเกิดขึ้น ซึ่งถือว่าเป็นเรื่องที่น่าเป็นห่วง เพราะปัญหานี้ถือเป็นปัญหาใหญ่ที่ต้องได้รับการแก้ไขโดยด่วน ซึ่งต้องอาศัยความร่วมมือของคนทั้งโลกและจะต้องใช้ระยะเวลาอีกนาน ปัญหาจึงจะคลี่คลายลงได้ ดังนั้น หากขาดความร่วมมือจากคนส่วนใหญ่ก็จะทำให้การแก้ไขปัญหาล้มเหลวได้

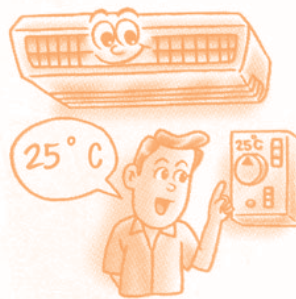
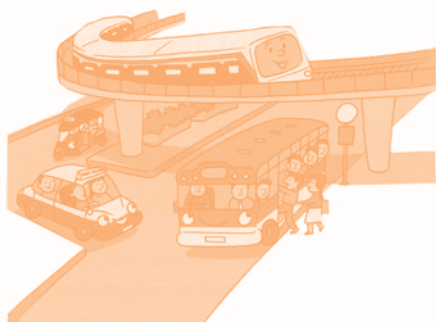
แนวทางง่าย ๆ ที่เราทุกคนจะสามารถทำได้เพื่อช่วยแก้ไขปัญหานี้ก็คือ การปรับเปลี่ยนพฤติกรรมที่เกี่ยวข้องกับการใช้พลังงานในชีวิตประจำวันของตัวเอง เช่น การใช้ยานยนต์ การใช้เครื่องใช้ไฟฟ้า และอื่น ๆ ซึ่งมีข้อปฏิบัติดังนี้

ด้านน้ำมัน ลดการใช้รถยนต์ส่วนตัวลงแล้วหันมาใช้ระบบขนส่งมวลชนให้มากขึ้น ขับเครื่องยนต์ทุกครั้งที่จอดรอ

และให้ความร่วมมือกับมาตรการประหยัดพลังงานต่าง ๆ ของรัฐบาลและหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง

ด้านไฟฟ้า ถอดปลั๊กเครื่องใช้ไฟฟ้าทุกครั้งที่ไม่ได้ใช้งานแล้ว ดูแล บำรุงรักษา เครื่องไฟฟ้าทุกชนิด และเมื่อจะซื้อใหม่ให้เลือกซื้อชนิดที่มีประสิทธิภาพสูงเท่านั้น ตั้งอุณหภูมิเครื่องปรับอากาศที่ 25-26 องศาเซลเซียส เลื่อนตู้เย็นห่างฝาผนัง 15 เซนติเมตร พร้อมทั้งดูแลอย่าให้น้ำแข็งเกาะข้างช่องน้ำแข็ง ยอย่านำของร้อนแช่ในตู้เย็น อย่าเปิดตู้เย็นบ่อยหรือเปิดทิ้งไว้นาน ๆ และปิดเครื่องใช้ไฟฟ้าที่เครื่องอย่าปิดด้วยรีโมทคอนโทรล

ความจริงข้อปฏิบัติต่าง ๆ เหล่านี้ไม่ใช่เรื่องใหม่ เพราะมีการรณรงค์ประชาสัมพันธ์จากหน่วยงานที่เกี่ยวข้องมาพอสมควรแล้ว แต่ก็ยังไม่มีการนำไปปฏิบัติอย่างจริงจังและกว้างขวาง ทั้งนี้ อาจเพราะมองว่าผลที่เกิดขึ้นเพียงเล็กน้อยและไม่คุ้มค่า จึงทำให้ไม่ใส่ใจที่จะปฏิบัติตาม จนทำให้ยังไม่บรรลุผลในระดับที่น่าพอใจ ดังนั้น หากทุกคนตระหนักและเริ่มปฏิบัติอย่างจริงจังตั้งแต่วันนี้ ผลที่เกิดขึ้นเพียงเล็กน้อยในแต่ละคนเมื่อรวมกันแล้วก็จะกลายเป็นพลังมหาศาลที่สามารถขับเคลื่อนให้ปัญหาบรรเทาหรือคลี่คลายลงไปได้ง่ายขึ้น จึงหวังเป็นอย่างยิ่งว่าทุก ๆ คนจะตระหนักและร่วมมือกันเพื่อทำให้อปัญหานี้คลี่คลายไปในทางที่ดีขึ้นโดยเร็ว

¹ เป็นการเปรียบเทียบเชื้อเพลิงต่างชนิดกันคือ โดยเอาเชื้อเพลิงแต่ละชนิดมาผลิตเป็นพลังงาน แล้วคำนวณว่าถ้าเทียบกับน้ำมันดิบแล้วจะเป็นอย่างไร เช่น น้ำมันดิบ 1 ลิตร เอามาจุดไฟแล้วต้มน้ำได้ 10 ไห ในขณะที่เดียวกัน ถ้าเรามีถ่านหินอยู่จำนวนหนึ่ง และเอามาจุดไฟจนหมดแล้วต้มน้ำได้ 80 ไห นั่นแสดงว่าเรามีถ่านหินอยู่เทียบเป็นน้ำมันดิบแล้วได้เท่ากับ $80/10 = 8$ ลิตร

² พลังงานหมุนเวียน คือ พลังงานที่ได้มาจากกระแสพลังงานที่ต่อเนื่องและเกิดซ้ำ ๆ ในสิ่งแวดล้อม แหล่งของพลังงานหมุนเวียน คือ แหล่งพลังงานที่เกิดขึ้นอยู่ต่อเนื่องไม่หมดไป เช่น พลังงานแสงอาทิตย์ ลม ชีวมวล หรือแม้แต่ขยะมูลฝอย เป็นต้น

ที่มา : <http://www.nst.or.th/article/article143/article48404.html>
http://www.geocities.com/auto_aircond/gwp.html
http://teenet.tei.or.th/news/nov_9.html
<http://www.manager.co.th/Science/ViewNews.aspx?NewsID=9480000164837>
http://www.deqp.go.th/info/wrapper_openContent.jsp?contentID=446&templateID=1&rowID=661&languageID=th
<http://www.energy.go.th/th/knowledgeDetail.asp?id=75>

เรื่องเล่า... ชาวอักษณ

เรื่องจากประสมภรณ์

โดย นายอักษณ พงษ์อักษณ

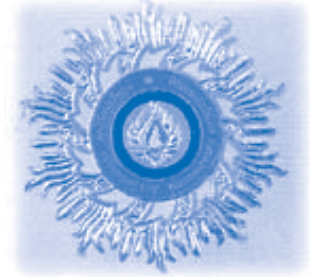
สวัสดีครับ...เรื่องเล่าฉบับนี้เป็นเรื่องที่ติดค้างท่านผู้อ่านไว้จากฉบับที่แล้ว คือเรื่องการแต่งกายประดับเครื่องราชอิสริยาภรณ์ ซึ่งถือเป็นเรื่องใกล้ตัวชาว สลค. เพราะนอกจาก สลค. จะรับผิดชอบงานสำคัญด้านอื่น ๆ แล้ว ยังทำหน้าที่เป็นศูนย์กลางในงานเครื่องราชอิสริยาภรณ์ของข้าราชการและลูกจ้างในสังกัดหน่วยงานต่าง ๆ ทั่วประเทศ ตลอดจนประชาชนผู้ได้รับพระมหากรุณาโปรดเกล้าฯ พระราชทาน ทั้งชาวไทยและชาวต่างประเทศ เฉลี่ยแล้วปีหนึ่งไม่ต่ำกว่า 2 แสนราย สำหรับความรู้ในด้านการแต่งกายประดับเครื่องราชอิสริยาภรณ์ นอกจากจะทำให้เราสามารถแต่งกายและประดับเครื่องราชอิสริยาภรณ์ได้อย่างถูกต้องสวยงามแล้วยังสามารถที่จะให้คำแนะนำแก่ญาติพี่น้องหรือเพื่อน ๆ ต่างหน่วยงานได้อีกด้วย

ถ้าจะกล่าวถึง “เครื่องราชอิสริยาภรณ์” ก็ฟังเข้าใจได้ว่า มีที่มาจากคำว่า “เครื่องอิสริยะ+ราชา+อาภรณ์” อันหมายถึง...สิ่งที่เป็นเครื่องหมายแสดงเกียรติยศและบำเหน็จความชอบ เป็นของพระมหากษัตริย์ที่ทรงสร้างขึ้นสำหรับพระราชทานเป็นบำเหน็จความชอบในราชการหรือส่วนพระองค์ โดยแต่เดิมในสมัยโบราณยังไม่มีเครื่องราชอิสริยาภรณ์แจกเช่นรูปแบบสมัยปัจจุบัน คงมีเพียงแต่เครื่องประกอบยศหรือที่เราเรียกว่า **เครื่องยศ หรือเครื่องสำคัญยศ** ที่พระราชทานให้แก่ผู้มี ความชอบในราชการงานเมือง ประกอบกับการเลื่อนชั้นยศ สิ่งของเหล่านั้นอาจเป็น เข็มหมาก กระโถน พาน ซึ่งทำจากทองคำ หรือเป็นสังวาลย์ หรือแหวนทองคำฝังพลอย 9 ชนิด ที่เราเรียกว่า “นพรัตน์” เป็นต้น หากเป็นเครื่องประกอบยศพระ เราเรียกว่า เครื่องประกอบสมณศักดิ์ อันได้แก่ พัดยศ ผ้าไตร กระโถน ชันน้ำ กาน้ำ พานรอง เป็นต้น ซึ่งเครื่องใช้ดังกล่าวจะประดิษฐ์ด้วยความประณีตบรรจงและลงยาราชาวดี มีสีสันสวยงาม

ครั้นต่อมารัชสมัยพระบาทสมเด็จพระจอมเกล้าเจ้าอยู่หัว รัชกาลที่ 4 ได้รับอิทธิพลทางความคิดจากตะวันตก ซึ่งเป็นจุดกำเนิดของเครื่องราชอิสริยาภรณ์ โดยมีวิวัฒนาการจากสัญลักษณ์การแต่งกายของเหล่าอัศวินในสงครามครูเสด เครื่องราชอิสริยาภรณ์ส่วนใหญ่ของยุโรปจึงมีสัญลักษณ์เป็นรูปกางเขน สำหรับประเทศไทย

ราชมิตราภรณ์

มหาจักรีบรมราชวงศ์

นพรัตน์ราชวรภรณ์

จุลจอมเกล้า

พระบาทสมเด็จพระจอมเกล้าเจ้าอยู่หัวทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ ให้สร้างดวงตราไอยราพตซึ่งเป็นตราประทับหนังสือใช้เป็นเครื่องหมายแทนองค์พระมหากษัตริย์ และดวงตรานพรัตน์ประดับพลอย 9 ชนิด ซึ่งเป็นสิ่งมงคลเพื่อใช้ประดับกับเสื้อ (อาภรณ์) ซึ่งภาษาสากลเรียกว่า **“Star”** แต่ทรงบัญญัติศัพท์ว่า **“ดารา”** เพื่อเป็นเครื่องหมายแสดงถึงพระเกียรติยศ กับทรงโปรดเกล้าฯ ให้สร้างดวงตราประจำตำแหน่งเสนาบดีและขุนนาง และพระราชทานให้แก่ผู้ดำรงตำแหน่งเพื่อเป็นเครื่องประดับเกียรติยศและบำเหน็จความชอบ เรียกโดยรวมว่าเป็น **“เครื่องอิสริยยศ”** โดยจะบอกยศของผู้ประดับดวงตราดังกล่าวจึงถือเป็นต้นเค้าเครื่องราชอิสริยาภรณ์ไทย และได้มีการพัฒนาจนมีรูปแบบใช้ประดับกับสายสะพายเชกเช่นนานาอารยประเทศตั้งแต่รัชสมัยพระบาทสมเด็จพระจุลจอมเกล้าเจ้าอยู่หัว และทรงโปรดเกล้าฯ ให้เปลี่ยนชื่อเรียกจาก **“เครื่องราชอิสริยยศ”** และ **“เครื่องอิสริยยศ”** เป็น **“เครื่องราชอิสริยาภรณ์”** ภายหลังได้มีการสถาปนาเครื่องราชอิสริยาภรณ์เกือบทุกรัชสมัย จนถึงรัชกาลปัจจุบัน

ความหมายของเครื่องราชอิสริยาภรณ์นอกจากจะหมายถึงเครื่องราชอิสริยาภรณ์ที่พระราชทานให้แก่ผู้มีตำแหน่งหน้าที่ทางราชการแล้ว ยังหมายรวมถึงเครื่องราชอิสริยาภรณ์สำหรับพระราชทานแก่ผู้กระทำความดีความชอบอันเป็นประโยชน์แก่ประเทศ ศาสนาและประชาชน รวมถึงเหรียญที่ระลึกที่พระราชทานเป็นบำเหน็จความชอบในโอกาสต่าง ๆ และที่ทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ ให้บุคคลประดับได้อย่างเครื่องราชอิสริยาภรณ์ตามที่ทางราชการกำหนด ซึ่งล่าสุดที่ผ่านมา เมื่อ พ.ศ. 2549 ได้แก่เหรียญเฉลิมพระเกียรติพระบาทสมเด็จพระปรมินทรมหาภูมิพลอดุลยเดช เนื่องในพระราชพิธีฉลองสิริราชสมบัติ ครบ 60 ปี 9 มิถุนายน 2549..ฉบับนี้คงหมดเนื้อที่สำหรับนายอาลักษณ์แล้ว..ไว้พบกันใหม่ฉบับหน้าครีบา..สวัสดิ์

รามอินดี

ช้างเผือก

มงกุฎไทย

อื่น ๆ

รามเกียรติ์

ดิเรกคุณาภรณ์

ติดกลม ๆ

โหม่ง

ชี้เก็จจทำงาน

ก็ไม่ต้องทำ

หรือไม่ก็ไปทำอย่างอื่น

ถ้าชี้เก็จถาวรก็ยื่นใบลาออกเสียเลย

ความจริงเรื่องของความชี้เก็จเป็นธรรมชาติของมนุษย์ทุกคนต้องมี ต่างกันก็ตรงที่บางคนมีมาก บางคนมีน้อย แต่ละคนก็ชี้เก็จในแต่ละเรื่องไม่เหมือนกัน

หลายคนไม่เคยชี้เก็จที่จะตื่นแต่เช้าเพื่อไปขึ้นรถทัศนาวจร

ไม่ชี้เก็จที่จะนั่ง ๆ นอน ๆ ดูหนังในทีวีจนดึกจนตื่น

ไม่ชี้เก็จที่จะอ่านนิยายเป็นวัน ๆ

ไม่ชี้เก็จที่จะเบิกตาตั้งแต่ตี 4 เพื่อไปออกรอบตีกอล์ฟให้ทัน 6 โมงเช้า

จะเห็นว่าเรื่องที่เรานั่งชี้เก็จทำทั้งหลายเป็นเรื่องเราชอบทั้งนั้นก็ว่าได้ เพราะฉะนั้น “ชี้เก็จจ” ไม่ใช่ตัวปัญหา ปัญหาแท้ ๆ อยู่ที่ความชอบและไม่ชอบของเรามากกว่า

ฉะนั้นถ้าจะต้องทำในเรื่องที่เราไม่ชอบ ก็ต้องพยายามหาเหตุผลมาอธิบายกับตัวเองให้ได้ว่าทำไมต้องขมิ้นมันตะบั้งมันทำเหมือนว่าชอบที่จะทำงานนั้นหรือทำสิ่งนั้นนักหนา

เวลาใครสักคนชี้เก็จทำงาน ถ้าจะว่ากันจริง ๆ ก็ต้องคิดถึงสาเหตุหลายแง่หลายมุม พูดยกันเป็นวันก็ยังไม่จบ

เป็นนิสัยของตัวเองที่ชี้เก็จเอง

หัวหน้า

ลักษณะงาน

เพื่อนร่วมงาน

สถานที่ทำงาน

ฯลฯ

แต่ละอย่างเหล่านี้ล้วนมีผลให้คนเราขยันหรือชี้เก็จทำงานได้ด้วยกันทั้งนั้น

ถ้าเราลองขีดหรือจำกัดกรอบเพื่อให้เหลือปัจจัยที่มีผลจริง ๆ จะเห็นว่า หัวหน้างานเราเลือกไม่ได้ ลักษณะงานบางที่เราเลือกไม่ได้เหมือนกัน เพื่อนร่วมงานเองก็เลือกยาก อยากจะให้มีแต่เพื่อนร่วมงานดี ๆ ก็มีแต่คนเฮี้ยว ๆ สถานที่ทำงานก็เลือกไม่ได้อีกแหละว่าจะต้องเร็ดหูรูปมวม

ทั้งหมดที่เลือกไม่ได้เหล่านี้รวมเรียกว่าบรรยากาศในที่ทำงาน แต่ก็จะมีอยู่อย่างหนึ่งที่จะมีส่วนช่วยให้อะไรดีขึ้นได้นั่นก็คือหัวหน้างาน

ที่มาสรุปลงตรงหัวหน้างานก็เพื่อที่จะนำเสนอว่า ถ้าเราไม่ได้เป็นคนมีนิสัยชี้เก็จมาแต่กำเนิด แต่ชี้เก็จทำงานเพราะปัจจัยแวดล้อมอื่น ๆ ยังพอที่จะแก้ได้ และคนที่แก้ปัญหานี้ได้แน่นอนที่สุดก็คือตัวของเราเองเป็นอันดับแรก กับคนที่เป็หัวหน้างาน (ซึ่ง “หัวหน้างาน” ในที่นี้รวมหัวหน้าทุกระดับ ตั้งแต่ระดับต้นจนระดับสูง)

ขอเริ่มที่ตัวเราเองก่อน

เกิดมาชาติหนึ่งจะทำแต่สิ่งที่เราชอบทั้งหมดเป็นไปไม่ได้แน่นอน ต่อให้เกิดมาบนกองเงินกองทองก็ต้องมีบ้างที่ต้องทำในเรื่องที่ไม่ชอบไม่ชอบทำ และถ้าต้องทำงานเพื่อให้มีรายได้มาเลี้ยงตัวเองเลี้ยงครอบครัว งานชอบไม่ชอบก็ต้องทำ ลำบากแค่ไหนก็ต้องทำ

ไม่คิดจะฝืนใจให้ชอบงานที่ทำแต่อยากให้องค์กรค่าของงานที่เราไม่ชอบนั้นบ้าง บางทีเราอาจจะพบว่าคุณค่ามันมีค่ามากกว่าความชอบเสียอีก

คนกวาดขยะบนถนนเชื่อว่าชอบงานที่ทำนั้นทุกคน แต่ถ้าคิดได้ว่าคนเราต้องมีความรับผิดชอบในงานที่ทำ (ความรับผิดชอบในงานที่ทำถือเป็นคุณธรรมอย่างหนึ่ง) ไม่ได้ดูถูกว่างานนั้นจะเป็นงานที่ต่ำต้อยด้อยค่า (การไม่ดูถูกงานก็ถือเป็นคุณธรรมอีกอย่างหนึ่ง) หากแต่เป็นงานที่สุจริตและสามารถทำให้ตัวเองมีรายได้ ก็ทำไปได้โดยไม่คิดน้อยเนื้อต่ำใจอะไร และไม่จำเป็นต้องทำตัวเองให้ชอบถึงขนาดกวาดไปเดินไปก็ได้

ที่ยกตัวอย่างสุด ๆ แบบนี้ก็เพื่อให้เห็นภาพว่า ที่เราว่าแย่แล้ว ก็ยังมีอีกหลายคนทำงานมีสภาพที่แย่กว่าเรา ที่ว่าแย่กว่าหมายถึงต้องเสี่ยงมากกว่า แต่รายได้ก็น้อย แต่เพราะความจำเป็นบางอย่างให้ต้องทำก็ทำไป แต่ทำไปแล้วก็เครียดไปด้วยก็ดูจะไม่ฉลาดเลย เพราะนอกจากจะหาความหมายจากงานที่ทำไม่ได้แล้วยังทำร้ายความรู้สึกตัวเองต่อไปอีกเรื่อย ๆ อย่างเงา ๆ ที่นั่งโต๊ะทำงานหรือมีที่ทำงานเป็นหลักเป็นแหล่งกลับมาหาความหมายจากงานที่ทำไม่ได้ น่าคิดว่าสมควรหรือ ?

ว่ากันว่าคนที่มองข้ามความสำคัญของงานที่ตัวเองทำอยู่รับรองได้ว่าหาความเจริญไม่ได้ทั้งแก่ตัวเองและงานที่ทำ และจะลามไปถึงความเจริญของหน่วยงานส่วนรวมด้วย

การไม่ดูถูกงานที่เราทำ ไม่ว่าจะเป็นอย่างไหน เมื่อบวกกับความรับผิดชอบ จะมีส่วนอย่างมากที่ทำให้เรามีเป้าหมายในการทำงานแต่ละชิ้น

ลองวางเป้าหมายที่เป็นผลสำเร็จของงานควบคู่กับเป้าหมายที่จะฝึกตนเองจากการทำงานชิ้นนั้นดู จะพบว่างานทุกชิ้นมีส่วนทำให้เราได้เรียนรู้ พัฒนา หรือฝึกตัวเองทั้งนั้น ไม่เว้นแม้แต่งานบันทึกข้อมูลหรืองานเรียงกระดาษเข้าชุดเอกสาร

รักตัวเองก็ต้องรักงานที่ทำด้วย เพราะเท่ากับเรามีเครื่องมือฝึกตัวเราอยู่กับตัว แล้วเราจะพบว่างานแต่ละชิ้นมีคุณค่าอยู่ในตัวเนื้องานเอง ความภูมิใจจะเกิดขึ้นเมื่อเราทำงานเสร็จ ความปิติจะเกิดขึ้นเมื่อเราพบว่ามีการเปลี่ยนแปลงไปในทางที่ดีขึ้นเกิดขึ้นกับตัวเรา เช่น งานบางงานทำให้เรารู้จักที่จะระมัดระวังให้มีสมาธิมากขึ้น บางงานทำให้เรารอบคอบได้มากขึ้น อดทนมากขึ้นที่จะทำให้เสร็จอย่างเรียบร้อย ไม่ใช่เขี้ยวส่ง อะไรทำนองนั้น ขอให้ใช้งานเป็นเครื่องมือฝึกตัวเอง จะทำให้เราไม่เกียจงาน ไม่ว่าจะงานนั้นจะเป็นงานอะไร ประเภทไหน

คนที่ขี้เกียจทำงานเป็นนิสัย ลองให้หนึ่งไม่ต้องทำงานสักสองอาทิตย์จะรู้สว่าตัวเองไร้ค่าเพียงใด

คราวนี้มาถึงหัวหน้างาน

“หัวหน้างานไม่ได้มีไว้เพื่อให้คอยนั่งผ่านงานลูกน้องเท่านั้น แต่มีส่วนสำคัญอย่างมากที่จะทำให้เกิดบรรยากาศที่จะทำให้คนที่ร่วมงานด้วยอยากทำงาน”

เริ่มตั้งแต่หา “ความหมาย” ให้แก่งานที่มอบหมายให้ลูกน้องทำ ไม่ใช่ให้ทำงานอะไรที่ตัวเองก็ยังไม่ว่าทำไปเพื่ออะไรประโยชน์อยู่ตรงไหน ลูกน้องบางคนหาความหมายความสำคัญในงานของตัวเองไม่ได้เพราะไม่เคยคิดถึงเรื่องเหล่านี้ มาทำงานก็เพราะคิดว่าจะต้องมาทำงาน แต่ก็ทำสักแต่ทำให้เสร็จให้จบไปวัน ๆ อยู่ไป ๆ ก็แข็งเพราะความไม่รู้ไม่เห็นความสำคัญไม่เห็นค่าของงานซ้ำซากมากเข้าก็เบื่อ เบื่อมากเข้าก็เริ่มเพาะนิสัยขี้เกียจ ทำบ้าง

ไม่ทำบ้าง ปวดหัวจี๊ดหนึ่งก็ลาป่วย เดินออกจากบ้านมารอขึ้นรถเมล์
นานหน่อยก็หันหลังกลับเข้าบ้าน ล้มเลิกความคิดที่จะไปทำงาน

คนที่เห็นหัวหน้าต้องเข้าใจสภาพการณ์แบบนี้ที่จะเกิดขึ้น
และต้องตระหนักถึงบทบาทของตัวเองในการพยายามผลักดันให้คน
มีความกระตือรือร้นที่จะทำงาน อย่าให้คนหมดความอยากทำงาน
เสียง่าย ๆ งานเอกชนมีระบบให้คุณให้โทษแก่คนที่ทำงานและ
ไม่ทำงานชัดเจน แต่ในภาคราชการดูเหมือนจะปล่อย เข้าข่าย
ใส่เกียร์ว่างเหมือนที่พูดกัน แต่จะว่าไปแล้วก็น่าคิดต่อการ
ใส่เกียร์ว่างบางที่ยังดีกว่าขับลากเกียร์หรือไม่ เพราะถ้าขับลาก
เกียร์จะเปลืองน้ำมัน เครื่องยนต์เสียด้วย แรงไม่ขึ้นต้องเข้าอู่ซ่อม
แถมขับไปไม่รู้ทิศทางก็อาจจะชนนั่นชนนี่เสียหายไปอีก

อีกสิ่งที่จะเลียงไม่กล่าวถึงไม่ได้คือเพื่อนร่วมงาน

หัวหน้างานต้องตระหนักว่าในการทำงานนั้น เพื่อนร่วมงาน
มีส่วนอย่างมากที่จะทำให้คนอยากทำงานหรือไม่อยากทำงาน
เราคงจะเกณฑ์ให้มีแต่คนดีทั้งหมดในที่ทำงานของเราไม่ได้แน่
แต่การสร้างวัฒนธรรมให้คนที่อยู่ร่วมกันเป็นหมู่คณะรู้จักประพฤติดี
อย่างมีความเกรงใจซึ่งกันและกัน เอื้อเฟื้อเผื่อแผ่มีน้ำใจช่วยเหลือกัน
เป็นสิ่งที่จำเป็นอย่างยิ่ง หน้าที่ในการสร้างวัฒนธรรมเช่นนี้ให้เกิดขึ้น
เป็นของหัวหน้างาน ถ้าปล่อยให้อะไรเป็นไปตามยถากรรม ลูกน้อง
ที่ร่วมชะตากรรมด้วยก็คงอึดอัดขัดข้องและพาลไม่อยากเข้า
ที่ทำงาน ต้องเข้าใจว่าบางอย่างต้องมีการจัดการโดยหัวหน้างาน
ลำพังลูกน้องกันเองคงจะทำอะไรไม่ได้ เพราะอยู่ในสภาพ
ที่เท่า ๆ กันหรือไม่ก็ด้อยกว่า ถ้าบรรยากาศไม่เอื้ออำนวย ความคิด
ความอ่าน ความคิดริเริ่มก็จะพลอยดับตันตามไปด้วย

ถึงตรงนี้อาจบอกได้ว่า เราคงจะความขี้เกียจทำงานไม่ได้
ถ้าเรายังไม่เห็นประโยชน์หรือคุณค่าในงานที่เราทำ การเห็นประโยชน์
และคุณค่าที่ว่าเกิดขึ้นได้ขึ้นกับระดับสติปัญญาของเราด้วย

ถ้าเป็นคนขี้ขลาด ไม่คิดอะไรมาก อย่าว่าแต่งานที่ทำเลย
แม้ทุกอย่างที่ผ่านเข้ามาในชีวิตก็คงจะหาสาระไม่ได้ทั้งนั้นเช่นกัน

เป็นคำกริยา แปลว่า แอบไว้กับอก โดยปกติ
เป็นอิริยาบถนอน เช่น กกกอด กกไข่ กกลุก เป็นต้น
โดยปริยายหมายความว่า เก็บนิ่งไว้นานเกินควร เช่น
เอาเรื่องไปกกไว้

หลายคนรักงานมาก เอาแอบไว้กับอก บางทีก็
นั่งกก (วางข้างโต๊ะ) บางทีก็นอนกก (วางใต้โต๊ะ) กกไว้
นานจนลืมหำ หรือแกล้งลืมหำ เพราะไม่อยากทำ ไม่ชอบทำ

และที่น่ากังวลกว่านั้นคือ เพราะไม่รู้จะทำยังไง ครั้นจะ
ถามใครก็กลัวเสียฟอร์ม เรื่องนั้นก็ถูกกกไว้ต่อไป
เรื่อย ๆ แม้ไ้กกไข่ ถึงเวลาพักเป็นตัวเมื่อไหร่ เท่ากับมี
ชีวิตใหม่เกิดขึ้น แต่คนกกงาน ถึงวันที่ deadline เมื่อไหร่
สิ่งที่เกิดขึ้นคือ หายนะของคนทำ

ฉะนั้นมีอะไรที่ต้องทำ ถ้าทำให้เสร็จเสียได้ ก็จง
รีบทำเถิดจะเกิดผล

25 Days to

Better Thinking and Better Living: A guide for Improving Every Aspect of Your Life

หนังสือ 25 Days to Better Thinking and Better Living ซึ่งเขียนโดย Linda Elder และ Richard W. Paul ผู้เชี่ยวชาญด้านการคิดเชิงวิจารณ์ (Critical Thinking) เป็นหนังสือที่ง่ายต่อการนำไปใช้และสามารถนำไปปฏิบัติใช้ได้จริงในระยะเวลาอันสั้น

ผู้เขียนได้นำเสนอแผน 25 ขั้นตอน เพื่อเอาชนะนิสัยการคิดที่ไม่ดี เพื่อนำไปสู่คุณภาพชีวิตที่ดีขึ้น เริ่มต้นด้วยการแสดงให้เห็นถึงข้อบกพร่องของการใช้เหตุผลแบบผิด ๆ ซึ่งเป็นต้นตอของปัญหาส่วนใหญ่ ผู้เขียนได้ให้ข้อปฏิบัติที่เน้นไปที่นิสัยเฉพาะเพื่อนำไปใช้ในแต่ละวัน และวิธีการสู่ความสำเร็จในทุกขั้นตอน นอกจากนี้ยังกระตุ้นให้ผู้อ่านสังเกตพฤติกรรมต่าง ๆ ที่ขัดแย้งกับความเป็นตัวของตัวเอง โดยลดการหลอกตัวเองลงและให้รักษาการพัฒนาของตนเองอย่างต่อเนื่อง

แนวความคิดคือตัวกำหนดลักษณะของบุคคลแต่ละคน ดังนั้นจึงควรควบคุมความคิดให้เป็นไปในทางที่เหมาะสม ในหนังสือเล่มนี้ได้กล่าวถึง 25 วิธีพัฒนาความคิด โดยใช้เวลาเพียงแค่ 25 วัน ผู้อ่านจะค้นพบวิธีการก้าวข้ามผ่านความหลอกลวง และสามารถมองเห็นและเข้าใจตนเองได้อย่างลึกซึ้ง เพื่อนำไปสู่การตัดสินใจอย่างเฉียบพลันและดีขึ้น ทั้งในด้านการงาน การเงิน รวมถึงด้านความสัมพันธ์

ประวัติผู้แต่ง

Linda Elder และ Richard W. Paul เป็นผู้เชี่ยวชาญและมีประสบการณ์ด้านการคิดเชิงวิจารณ์ มีผลงานเผยแพร่สู่สาธารณชนจนเป็นที่รู้จักและได้รับการยอมรับอย่างกว้างขวาง ปัจจุบัน Linda Elder เป็นประธานมูลนิธิการคิดเชิงวิจารณ์และผู้อำนวยการศูนย์การคิดเชิงวิจารณ์ นอกจากนี้ยังร่วมเขียนคอลัมน์เกี่ยวกับการคิดเชิงวิจารณ์ใน "Journal of Departmental Education"

ส่วน Richard W. Paul เป็นผู้อำนวยการงานวิจัยและพัฒนาของศูนย์การคิดเชิงวิจารณ์ และเป็นประธานสมาคมการคิดเชิงวิจารณ์แห่งชาติ เขาเขียนหนังสือเกี่ยวกับเรื่องการคิดเชิงวิจารณ์หลายเล่มและบทความอีกกว่า 200 ชิ้น นอกจากนี้ทัศนะของเขายังได้รับการกล่าวถึงใน New York Times, Education Week, The Chronicle of Higher Education, American Teacher, Reader's Digest, Education Leadership, Newsweek และ U.S. News and World Report

การค้นพบวิธีการเอาชนะนิสัยที่ไม่ดีทางความคิดที่เกิดขึ้นเนื่องมาจากความเข้าใจผิดในตัวเองหรืออารมณ์ความรู้สึกที่ไม่สามารถควบคุมได้นั้น จะต้องตระหนักว่าอะไรคือสิ่งที่ไม่รู้และถามคำถามที่ตรงกับสิ่งที่ไม่รู้นั้น และทำสิ่งที่ต้องการให้ชัดเจน

เป็นตัวของตัวเอง หลุดหลอกลวงตัวเอง เอาชนะความเพ้อฝันรวมถึงสิ่งลวงที่ตนเองสร้างขึ้น ไม่ให้สิ่งใดมาควบคุมหรือบงการความคิดไปในทางที่ไม่เหมาะสม หลีกเลียงความวิตกกังวลและการกล่าวโทษตัวเอง ประเมินสิ่งที่ได้ยินมาอย่างรอบคอบและระมัดระวังแล้วใช้ความคิดที่ดีขึ้นเพื่อให้การตัดสินใจเรื่องที่บ้าน ที่ทำงาน และทุก ๆ เรื่องของชีวิตดีขึ้น

บทวิจารณ์

หนังสือเล่มนี้เหมาะสำหรับผู้ที่ต้องการพัฒนาคุณภาพความคิดและคุณภาพชีวิตให้ดีขึ้น ผู้เขียนได้ให้กลยุทธ์ที่เฉพาะเจาะจงและเป็นลำดับขั้นตอนในการสังเกตและเข้าใจตัวเอง ซึ่งไม่ใช่เพียงแค่เพื่อให้กลายเป็นผู้ที่มีความคิดดีขึ้นเท่านั้น แต่ยังทำให้เป็นคนดีและเป็นพลเมืองที่ดีด้วย

Dr. Suzanne Borman

ผู้เชี่ยวชาญจากมหาวิทยาลัย Alliant International

เลขาธิการสหประชาชาติ คนใหม่

เมื่อวันที่ 2 มกราคม 2550 นายบัน คี มุน เลขาธิการสหประชาชาติคนใหม่ได้เข้ารับตำแหน่งต่อจากนายโคฟี อันนัน ซึ่งได้หมดวาระไปในวันที่ 31 ธันวาคม 2549 สลค.สาร ฉบับกุมภาพันธ์ จึงหยิบยกเอาเรื่องราวของเลขาธิการสหประชาชาติ รวมทั้งประวัติและวิสัยทัศน์ของนายบัน คี มุน มานำเสนอเพื่อผู้อ่านจะได้ทราบถึงทิศทางการดำเนินงานของสหประชาชาติภายใต้ผู้นำคนใหม่

เลขาธิการสหประชาชาติคืออะไร

เลขาธิการสหประชาชาติ (United Nations Secretary-General) เป็นชื่อเรียกตำแหน่งหัวหน้าของสำนักงานเลขาธิการสหประชาชาติ การแต่งตั้งเลขาธิการสหประชาชาติจะต้องได้รับมติจากสมัชชาใหญ่แห่งสหประชาชาติตามคำแนะนำของคณะมนตรีความมั่นคงแห่งสหประชาชาติที่จะเป็นฝ่ายเสนอตัวบุคคลที่มารับตำแหน่งนี้ ซึ่งถือได้ว่าเป็นตำแหน่งที่มีบทบาทสูงสุดในองค์การสหประชาชาติ โดยเลขาธิการสหประชาชาติจะดำรงตำแหน่งวาระละ 5 ปี และอาจจะดำรงตำแหน่งคนละหนึ่งหรือสองสมัย ทั้งนี้ตามธรรมเนียมปฏิบัติจะต้องไม่เป็นผู้ที่มาจากประเทศสมาชิกถาวรในคณะมนตรีความมั่นคง (สหรัฐอเมริกา

อังกฤษ รัสเซีย ฝรั่งเศส และจีน) และจะต้องมาจากประเทศที่ไม่อยู่ในทวีปของเลขาธิการคนที่กำลังจะหมดวาระไป (นายโคฟี อันนันเป็นชาวสาธารณรัฐกานา จากทวีปแอฟริกา)

เลขาธิการสหประชาชาติมีหน้าที่อะไรบ้าง

หน้าที่ของเลขาธิการสหประชาชาติโดยสรุปมีดังนี้

- เสริมสร้างประสิทธิภาพการทำงานที่เกี่ยวข้องกับหลักการสำคัญของสหประชาชาติ คือ ด้านความมั่นคง ด้านการพัฒนา และด้านสิทธิมนุษยชน
- สนับสนุนการสร้างบุคลากรใหม่และพัฒนาประสิทธิภาพบุคลากรในสำนักงานเลขาธิการสหประชาชาติ
- พัฒนาระบบบริหารทรัพยากรบุคคลและพัฒนาระบบการทำงานของสหประชาชาติ

- พัฒนามาตรฐานด้านจริยธรรม ความเป็นมืออาชีพ และความโปร่งใสตรวจสอบได้ให้แก่สำนักงานเลขาธิการสหประชาชาติ
- พัฒนาความสัมพันธ์อันดีระหว่างสำนักงานเลขาธิการสหประชาชาติและประเทศสมาชิก

นายบัน คี มุน : เลขาธิการสหประชาชาติคนที่ 8

นายบัน คี มุน ปัจจุบันอายุ 62 ปี และมีประสบการณ์การทำงานทั้งในภาควิชาการของสาธารณรัฐเกาหลีใต้และในเวทีโลกมากกว่า 37 ปี โดยตำแหน่งสุดท้ายก่อนเข้ารับตำแหน่งเลขาธิการสหประชาชาติ คือ รัฐมนตรีประจำกระทรวงการต่างประเทศและการค้า (Ministry of Foreign Affairs and Trade) นายบัน คี มุน มีแนวทางการทำงานที่เน้นการสร้างสันติสุขในคาบสมุทรเกาหลี รวมทั้งการพัฒนาสันติสุขและความเจริญก้าวหน้าทั่วทั้งภูมิภาคและทั่วโลก

ด้านการศึกษา นายบัน คี มุน สำเร็จปริญญาตรีด้านความสัมพันธ์ระหว่างประเทศจาก Seoul National University ในปี 1970 และในปี 1985 ได้สำเร็จการศึกษาระดับปริญญาโท ด้านการบริหารรัฐกิจ จาก Kennedy School of Government มหาวิทยาลัยฮาร์วาร์ด

สำหรับประสบการณ์การทำงาน นายบัน คี มุน ถือได้ว่าเป็นผู้มีความรู้และความเชี่ยวชาญเกี่ยวกับองค์การสหประชาชาติอย่างแท้จริง โดยในปี 1975 เขาปฏิบัติงานในกองสหประชาชาติในกระทรวงการต่างประเทศของเกาหลีใต้ และเคยดำรงตำแหน่งเลขาธิการเอก ประจำสำนักงานองค์การสหประชาชาติในนครนิวยอร์ก และดำรงตำแหน่งผู้อำนวยการกองสหประชาชาติในเวลาต่อมา นอกจากนั้นในระหว่างปี 2001 – 2002 นายบัน คี มุน ได้ดำรงตำแหน่งเป็น Chef-de-Cabinet ในช่วงที่สาธารณรัฐเกาหลีใต้ รับหน้าที่เป็นประธานการประชุมที่ประชุมใหญ่สหประชาชาติ (General Assembly)

“งานสำคัญประการหนึ่ง

หลังจากเขาดำรงตำแหน่งแล้วก็คือ
ฟื้นฟูความเชื่อถือนของประชาคมโลก
ที่มีต่อสหประชาชาติ และชี้ให้เห็นว่า

วิกฤตการณ์ตะวันออกกลาง
เป็นปัญหาเร่งด่วนที่สุดปัญหานึง
ของโลกซึ่งต้องได้รับการแก้ไข
เป็นอันดับแรก”

ก้าวต่อไปของสหประชาชาติ

เมื่อวันที่ 14 ธันวาคม 2549 นายบัน คี มุน ได้ปฏิญาณตนเข้าดำรงตำแหน่งเลขาธิการสหประชาชาติในที่ประชุมเต็มคณะของสมัชชาสหประชาชาติครั้งที่ 61 และเริ่มปฏิบัติหน้าที่เลขาธิการอย่างเป็นทางการตั้งแต่วันที่ 2 มกราคม 2550 เขาได้กล่าวคำปราศรัยหลังพิธีปฏิญาณตนว่าจะสืบทอดกฎบัตรสหประชาชาติ บริหารงานตามหลักการแห่งความซื่อสัตย์ เอาใจจริงเอาใจ และยุติธรรม พยายามทำให้ประชาชนทั่วโลกไม่ผิดหวังต่อสหประชาชาติ และให้สัมภาษณ์แก่ผู้สื่อข่าวว่า งานสำคัญประการหนึ่งหลังจากเขาดำรงตำแหน่งแล้วก็คือฟื้นฟูความเชื่อถือนของประชาคมโลกที่มีต่อสหประชาชาติ และชี้ให้เห็นว่าวิกฤตการณ์ตะวันออกกลางเป็นปัญหาร้ายแรงที่สุดปัญหานึงของโลกซึ่งต้องได้รับการแก้ไขเป็นอันดับแรก นอกจากนั้นนายบัน คี มุน ยังให้ความสำคัญต่อปัญหาความไม่สงบในสาธารณรัฐประชาธิปไตยคองโก และประเทศอื่น ๆ ในทวีปแอฟริกา โดยได้เดินทางไปเข้าร่วมการประชุม the African Union Summit เป็นภารกิจแรก และจะสนับสนุนให้เกิดการเจรจาและการประชุมเพื่อหาข้อยุติในความขัดแย้งต่าง ๆ ในโลก เช่น กรณีเลบานอน และความขัดแย้งระหว่างอิสราเอลและปาเลสไตน์ต่อไป

ข้อมูลจาก เว็บไซต์องค์การสหประชาชาติ (www.un.org) และเว็บไซต์สถานีวิทยุบีบีซีภาษาไทย (<http://thai.cri.cn/1/2006/12/15/21@87132.htm>)

มติคณะรัฐมนตรีที่สำคัญ

1. เรื่อง การเตรียมการจัดทำงบประมาณและปฏิทินงบประมาณรายจ่ายประจำปีงบประมาณ พ.ศ. 2551

ด้วยสำนักงบประมาณได้เสนอเรื่อง การเตรียมการจัดทำงบประมาณและปฏิทินงบประมาณรายจ่ายประจำปีงบประมาณ พ.ศ. 2551 มาเพื่อคณะรัฐมนตรีพิจารณา

คณะรัฐมนตรีได้ประชุมปรึกษาเมื่อวันที่ 3 มกราคม 2550 ลงมติเห็นชอบและให้กระทรวง ส่วนราชการ และรัฐวิสาหกิจ ใช้เป็นแนวทางในการวางแผนการดำเนินงานให้สอดคล้องกับกระบวนการจัดทำงบประมาณรายจ่ายประจำปีงบประมาณ พ.ศ. 2551 ต่อไป ตามที่สำนักงบประมาณเสนอ

ที่มา : หนังสือสำนักเลขาธิการคณะรัฐมนตรี ด่วนที่สุด ที่ นร 0506/ว 2 ลงวันที่ 8 มกราคม 2550

ปฏิทินงบประมาณรายจ่ายประจำปีงบประมาณ พ.ศ. 2551

กระบวนการ	ลำดับ	ระยะเวลา	ขั้นตอนและกิจกรรม
การทบทวนและวางแผน (2 เดือน)	1	3 ม.ค. 50	คณะรัฐมนตรีรับทราบการเตรียมการจัดทำงบประมาณ และปฏิทินงบประมาณรายจ่ายประจำปีงบประมาณ พ.ศ. 2551
	2	ม.ค. - ก.พ. 50	ส่วนราชการและรัฐวิสาหกิจ ร่วมกับสำนักงบประมาณ ✧ ทบทวนเป้าหมาย กลยุทธ์ ผลผลิต กิจกรรม และตัวชี้วัดผลสำเร็จ ✧ ติดตามผลการดำเนินงานและผลการใช้จ่ายงบประมาณในปีงบประมาณ พ.ศ. 2549 และ 2550 ✧ ปรับปรุงฐานข้อมูลงบประมาณรายจ่ายล่วงหน้าระยะปานกลาง
	3	ม.ค. - ก.พ. 50	กระทรวงการคลัง สำนักงบประมาณ สำนักงานคณะกรรมการพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ และธนาคารแห่งประเทศไทยประชุมร่วมกันเพื่อกำหนดประมาณการรายได้ วงเงินงบประมาณรายจ่าย และโครงสร้างงบประมาณรายจ่ายประจำปีงบประมาณ พ.ศ. 2551
	4	ม.ค. - ก.พ. 50	สำนักงบประมาณร่วมกับสำนักงานคณะกรรมการพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติพิจารณาทบทวนและจัดทำข้อเสนอเป้าหมาย/ยุทธศาสตร์จัดสรรงบประมาณรายจ่ายประจำปีงบประมาณ พ.ศ. 2551
	5	27 ก.พ. 50	คณะรัฐมนตรีให้ความเห็นชอบนโยบาย วงเงินงบประมาณรายจ่าย โครงสร้างงบประมาณรายจ่าย และยุทธศาสตร์การจัดสรรงบประมาณรายจ่ายประจำปีงบประมาณ พ.ศ. 2551 และวงเงินรายจ่ายประจำปีขั้นต่ำที่จำเป็น
		28 ก.พ. 50	สำนักงบประมาณ เวียนแจ้งกระทรวง ส่วนราชการ และรัฐวิสาหกิจ พร้อมหลักเกณฑ์และวิธีการจัดทำค่าของงบประมาณรายจ่ายประจำปี

กระบวนการ	ลำดับ	ระยะเวลา	ขั้นตอนและกิจกรรม
การจัดทำงบประมาณ (4 เดือน)	6	28 ก.พ. - 12 เม.ย. 50	ส่วนราชการและรัฐวิสาหกิจรับนโยบายจากรองนายกรัฐมนตรีและรัฐมนตรี เจ้าสังกัด เพื่อพิจารณาจัดทำรายละเอียด ✧ วงเงินและค่าของงบประมาณรายจ่ายประจำปีงบประมาณ พ.ศ. 2551 ✧ ประมาณการรายได้ประจำปีงบประมาณ พ.ศ. 2551 เสนอกระทรวง รัฐมนตรี และรองนายกรัฐมนตรี พิจารณาก่อน และนำเสนอสำนักงานงบประมาณ
	7	17 เม.ย. - 18 พ.ค. 50	สำนักงานงบประมาณพิจารณาและจัดทำรายละเอียดงบประมาณรายจ่าย ประจำปีฯ เสนอต่อนายกรัฐมนตรีเพื่อเสนอคณะรัฐมนตรี
		22 พ.ค. 50	คณะรัฐมนตรีพิจารณาให้ความเห็นชอบรายละเอียดงบประมาณรายจ่าย ประจำปีงบประมาณ พ.ศ. 2551 (พร้อมหลักเกณฑ์การปรับปรุงงบประมาณรายจ่ายประจำปีฯ)
	8	23 - 28 พ.ค. 50	รองนายกรัฐมนตรี/รัฐมนตรีเจ้าสังกัด มอบนโยบายให้กระทรวง ส่วนราชการ และรัฐวิสาหกิจพิจารณาปรับปรุงรายละเอียดงบประมาณรายจ่ายประจำปี งบประมาณ พ.ศ. 2551 ตามหลักเกณฑ์ที่คณะรัฐมนตรีให้ความเห็นชอบ และส่งสำนักงานงบประมาณ
	9	29 พ.ค. - 1 มิ.ย. 50	สำนักงานงบประมาณพิจารณาปรับปรุงรายละเอียดงบประมาณรายจ่ายประจำปี งบประมาณ พ.ศ. 2551 เพื่อนำเสนอคณะรัฐมนตรี
		5 มิ.ย. 50	คณะรัฐมนตรีให้ความเห็นชอบการปรับปรุงงบประมาณรายจ่ายประจำปีฯ พ.ศ. 2551
	10	6 - 15 มิ.ย. 50	สำนักงานงบประมาณดำเนินการจัดพิมพ์ร่างพระราชบัญญัติงบประมาณ รายจ่ายประจำปีงบประมาณ พ.ศ. 2551 และเอกสารประกอบงบประมาณ เพื่อนำเสนอเสนอคณะรัฐมนตรี
		19 มิ.ย. 50	คณะรัฐมนตรีพิจารณาให้ความเห็นชอบ ✧ ร่างพระราชบัญญัติงบประมาณรายจ่ายประจำปีฯ เอกสารประกอบ งบประมาณและนำเสนอสภานิติบัญญัติแห่งชาติ
การอนุมัติงบประมาณ (3 เดือน)	11	4 - 5 ก.ค. 50	สภานิติบัญญัติแห่งชาติพิจารณาร่างพระราชบัญญัติงบประมาณรายจ่าย ประจำปีฯ ในวาระที่ 1
	12	5 - 6 ก.ย. 50	สภานิติบัญญัติแห่งชาติพิจารณาร่างพระราชบัญญัติงบประมาณรายจ่าย ประจำปีฯ ในวาระที่ 2 - 3
	13	17 ก.ย. 50	สำนักเลขาธิการคณะรัฐมนตรีนำร่างพระราชบัญญัติงบประมาณรายจ่ายฯ ขึ้นทูลเกล้าฯ ถวายเพื่อประกาศใช้บังคับเป็นกฎหมายต่อไป

สำนักงานงบประมาณ
ธันวาคม 2549

2. เรื่อง การรับบริจาคที่ดินจากเอกชน

ด้วยในคราวประชุมคณะรัฐมนตรีเมื่อวันที่ 3 มกราคม 2550 คณะรัฐมนตรีได้พิจารณาเกี่ยวกับการที่เอกชนขอคืนที่ดินที่บริจาคให้แก่ทางราชการแล้วลงมติว่า ให้ทุกส่วนราชการถือปฏิบัติว่า ในการรับบริจาคที่ดินจากเอกชนเพื่อใช้ประโยชน์ในทางราชการนั้น หากส่วนราชการใดไม่มีแผนงานหรือโครงการที่ชัดเจนรองรับการใช้ประโยชน์ที่ดินตามวัตถุประสงค์ของผู้ที่แสดงความประสงค์จะยกที่ดินให้แก่ทางราชการ ส่วนราชการนั้น ๆ ไม่ควรรับบริจาคที่ดินดังกล่าวไว้ตั้งแต่ต้น เนื่องจากจะเป็นปัญหาในภายหลัง หากทางราชการมิได้เข้าใช้ประโยชน์ในที่ดินนั้นจริง และผู้ยกให้หรือทายาทได้แจ้งความประสงค์ขอที่ดินคืน

ที่มา : หนังสือสำนักเลขาธิการคณะรัฐมนตรี ด่วนมาก ที่ นร 0506/ว 5 ลงวันที่ 11 มกราคม 2550

3. เรื่อง ตราสัญลักษณ์พระราชพิธีมหามงคลเฉลิมพระชนมพรรษา 80 พรรษา 5 ธันวาคม 2550

ด้วยในคราวประชุมคณะรัฐมนตรีเมื่อวันที่ 16 มกราคม 2550 นายกรัฐมนตรีแจ้งว่าพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ พระราชทานแบบตราสัญลักษณ์พระราชพิธีมหามงคลเฉลิมพระชนมพรรษา 80 พรรษา 5 ธันวาคม 2550 แล้ว นับเป็นพระมหากรุณาธิคุณอย่างล้นพ้น ซึ่งปวงชนชาวไทยทั้งหลายควรได้น้อมรำลึกและแสดงความจงรักภักดี

สำหรับการขอใช้ตราสัญลักษณ์ฯ นั้น คณะกรรมการอำนวยการจัดงานเฉลิมพระเกียรติ เนื่องในโอกาสมหามงคลเฉลิมพระชนมพรรษา 80 พรรษา 5 ธันวาคม 2550 ได้มีมติเมื่อวันที่ 8 ธันวาคม 2549 กำหนดให้ดำเนินการ ดังนี้

1. มอบให้สำนักราชเลขาธิการเป็นผู้พิจารณาคำขออนุญาตใช้ตราสัญลักษณ์ฯ ในกรณีที่หน่วยงานภาครัฐ ภาคเอกชน และประชาชนทั่วไปมีความประสงค์นำตราสัญลักษณ์ฯ ไปใช้ในการจัดทำสิ่งของใด ๆ ก็ตาม
2. สำหรับโครงการและกิจกรรมที่ผ่านการพิจารณาให้ความเห็นชอบเป็นโครงการและกิจกรรมร่วมเฉลิมพระเกียรติฯ แล้ว สามารถนำตราสัญลักษณ์ฯ ไปใช้ในโครงการและกิจกรรมได้เลย โดยให้แจ้งสำนักราชเลขาธิการทราบ เพื่อรวบรวมบันทึกไว้เป็นประวัติศาสตร์ ยกเว้นโครงการและกิจกรรมที่ดำเนินการเพื่อก่อให้เกิดรายได้ จะต้องได้รับการพิจารณาจากสำนักราชเลขาธิการก่อน
3. ให้ระดับองคมนตรีไทยคู่กับธงผืนผ้าสีเหลืองที่มีตราสัญลักษณ์บนผืนผ้าและประดับตราสัญลักษณ์ตามอาคารบ้านเรือนและสถานที่ของหน่วยงาน โดยไม่ต้องขออนุญาตจากสำนักราชเลขาธิการ ทั้งนี้ ให้ประดับในช่วงเขตการจัดงานเฉลิมพระเกียรติฯ โดยเริ่มตั้งแต่วันที่ 1 มกราคม 2550 จนถึงวันที่ 31 ธันวาคม 2550

ซึ่งคณะรัฐมนตรีได้พิจารณาแล้ว ลงมติรับทราบ

ที่มา : หนังสือสำนักเลขาธิการคณะรัฐมนตรี ด่วนที่สุด ที่ นร 0506/ว 10 ลงวันที่ 22 มกราคม 2550

4. เรื่อง ข้อเสนอการให้และการอาสาช่วยเหลือสังคม

คณะรัฐมนตรีได้ลงมติเมื่อวันที่ 30 มกราคม 2550 อนุมัติตามมติคณะกรรมการกลั่นกรองเรื่องเสนอคณะรัฐมนตรี คณะที่ 1 ครั้งที่ 2/2550 วันที่ 18 มกราคม 2550 สรุปได้ดังนี้

1. กำหนด เรื่อง การให้และการอาสาช่วยเหลือสังคมเป็นวาระแห่งชาติ โดยมีเนื้อหาประกอบด้วย การรณรงค์จิตสำนึกการให้และการอาสาช่วยเหลือสังคม การขับเคลื่อนนโยบายและมาตรการต่าง ๆ ได้แก่ มาตรการด้านการเงินการคลัง มาตรการด้านการศึกษา และมาตรการที่เอื้อให้ประชาชน เอกชนและข้าราชการเข้าร่วมในงานอาสาสมัคร รวมทั้งการพัฒนากลไกในการส่งเสริมเรื่องการให้และการอาสาช่วยเหลือสังคมทั้งในภาวะปกติและในภาวะวิกฤติ
2. ประกาศให้ปี พ.ศ. 2550 ซึ่งตรงกับวโรกาสที่พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวฯ ทรงมีพระชนมายุครบ 80 พรรษา เป็นปีแห่งการให้และการอาสาช่วยเหลือสังคม
3. มอบหมายให้หน่วยงานต่าง ๆ จัดกิจกรรมเพื่อตอบสนองต่อวาระแห่งชาติในเรื่องการให้และการอาสาช่วยเหลือสังคม รวมทั้งปีแห่งการให้และการอาสาช่วยเหลือสังคม โดยให้กระทรวงการพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์เป็นหน่วยงานหลักในการประสานงานและส่งเสริมการดำเนินงานดังกล่าว
4. ให้ข้าราชการและเจ้าหน้าที่ของรัฐปฏิบัติงานอาสาสมัครโดยไม่ถือเป็นวันลาและให้ถือเป็นวันปฏิบัติราชการ ได้ไม่เกิน 5 วันทำการต่อปี และเชิญชวนภาคเอกชนให้พนักงานลาไปปฏิบัติงานอาสาสมัคร สำหรับการปฏิบัติให้เป็นไปตามแนวทางการปฏิบัติที่กำหนด

ที่มา : หนังสือสำนักเลขาธิการคณะรัฐมนตรี ด่วนมาก ที่ นร 0506/1737 ลงวันที่ 2 กุมภาพันธ์ 2550

การเขียนเลขโรมัน

ระบบเลขโรมัน เป็นระบบตัวเลขที่ใช้ในโรมโบราณ เลขโรมันถือเป็น ระบบเลขไม่มีหลัก คือไม่ว่าจะเขียนตัวเลขแต่ละตัวไว้ ณ ตำแหน่งใดของค่าตัวเลขนั้นจะมีค่าคงที่เสมอ โดยจะเขียนแทนจำนวนเต็มบวกเท่านั้น เนื่องจากในสมัยก่อนโรมยังไม่มีสัญลักษณ์แทน เลขศูนย์หรือเลขทศนิยม โดยการเขียนจะเริ่มจากสัญลักษณ์ที่มีค่ามากแล้วลดหลั่นกันไปยังสัญลักษณ์ที่มีค่าน้อย ถ้าเขียนสัญลักษณ์ที่มี ค่าน้อยกว่าไว้ด้านหน้าสัญลักษณ์ที่มีค่ามากกว่า ค่าของจำนวนที่ได้จะมีค่าเท่ากับจำนวนที่มีค่ามากลบด้วยจำนวนที่มีค่าน้อย และจะ เขียนสัญลักษณ์เพียงคู่เดียวในแต่ละหลักเท่านั้น และ จำนวนที่มีค่าเกินกว่าที่กำหนดไว้ตามสัญลักษณ์ดังกล่าว จะเขียน **บาร์** (ขีด) ไว้บน สัญลักษณ์เหล่านี้ ซึ่งหากบาร์ถูกกำหนดไว้บนสัญลักษณ์ใด สัญลักษณ์นั้นจะแทนจำนวนซึ่งมีค่าเท่ากับสัญลักษณ์นั้นคูณด้วย 1,000 ระบบเลขโรมันมีสัญลักษณ์ที่ใช้กันดังนี้

I	มีค่าเท่ากับ 1
V	มีค่าเท่ากับ 5
X	มีค่าเท่ากับ 10
L	มีค่าเท่ากับ 50
C	มีค่าเท่ากับ 100
D	มีค่าเท่ากับ 500
M	มีค่าเท่ากับ 1,000
$\overline{V}$	มีค่าเท่ากับ $5 \times 1,000 = 5,000$
$\overline{X}$	มีค่าเท่ากับ $10 \times 1,000 = 10,000$
$\overline{L}$	มีค่าเท่ากับ $50 \times 1,000 = 50,000$
$\overline{C}$	มีค่าเท่ากับ $100 \times 1,000 = 100,000$
$\overline{D}$	มีค่าเท่ากับ $500 \times 1,000 = 500,000$
$\overline{M}$	มีค่าเท่ากับ $1,000 \times 1,000 = 1,000,000$

ตัวอย่าง การเขียนเลขโรมัน เช่น

MCCCXXV	มีค่าเท่ากับ $1,000 + 300 + 20 + 5 = 1,325$
MMMCLXVII	มีค่าเท่ากับ $3,000 + 500 + 60 + 7 = 3,567$
IX	มีค่าเท่ากับ $10 - 1 = 9$
XL	มีค่าเท่ากับ $50 - 10 = 40$
MCMLXXVII	มีค่าเท่ากับ $1,000 + (1,000 - 100) + 70 + 7 = 1,977$
MMCDLXVIII	มีค่าเท่ากับ $2,000 + (500 - 100) + 60 + 8 = 2,468$

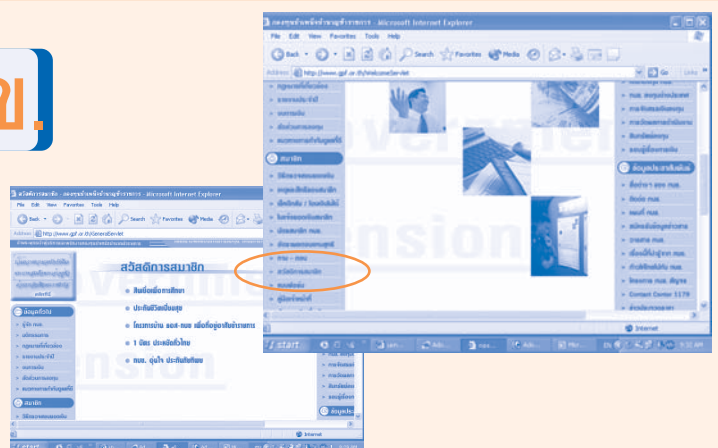
โดยปกติแล้ว การเขียนเลขโรมันจะไม่เขียนสัญลักษณ์เดียวกันอยู่ติดกันตั้งแต่ 4 ตัวขึ้นไป ยกเว้นบนหน้าปัดนาฬิกา ที่จะใช้ IIII แทนเวลา 4 นาฬิกาหรือ 16 นาฬิกา เพื่อป้องกันความสับสนในการอ่านเวลา ☺

ประกาศ

ความเคลื่อนไหวใน

กบข.

ตอน โครงการสืบเชื้อการศึกษาเพื่อสมาชิก
กับธนาคารกรุงเทพ จำกัด (มหาชน)

สมาชิก กบข. ที่สนใจเข้าร่วมโครงการ “สืบเชื้อการศึกษาเพื่อสมาชิก” ที่ กบข. ได้ร่วมกับธนาคารกรุงเทพ จำกัด (มหาชน) จัดตั้งขึ้นนั้น สมาชิกสามารถเข้าร่วมโครงการฯ ได้แล้วตั้งแต่วันนี้จนถึงเดือนพฤษภาคม 2551 โดยศึกษารายละเอียดเพิ่มเติมได้ที่ www.gpf.or.th เมนูสมาชิก หัวข้อสวัสดิการสมาชิก นอกจากนี้ยังสามารถสอบถามโดยตรงได้ที่ ธนาคารกรุงเทพ จำกัด (มหาชน) ทั่วประเทศ หรือที่บัวหลวงโฟน โทร. 1333 และที่ศูนย์บริการข้อมูลสมาชิก กบข. โทร. 1179 กด 6 ในวันและเวลาทำการ

ในการเลือกตั้งนายกองค์การบริหารส่วนจังหวัด นายกเทศมนตรี หรือนายกองค์การบริหารส่วนตำบลนั้น ได้มีข้อถกเถียงกันเกี่ยวกับคุณสมบัติของผู้มีสิทธิสมัครรับเลือกตั้งในตำแหน่งดังกล่าว โดยเฉพาะอย่างยิ่งในประเด็นเรื่องอายุของผู้มีสิทธิสมัครรับเลือกตั้ง เนื่องจากกฎหมายที่เกี่ยวข้อง 2 ฉบับ บัญญัติไว้ขัดกัน คณะกรรมการการเลือกตั้งจึงได้ขอให้คณะกรรมการกฤษฎีกาพิจารณหาข้อยุติในประเด็นนี้

เรื่องเสร็จที่ 675/2548

บันทึกสำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

เรื่อง คุณสมบัติของผู้มีสิทธิสมัครรับเลือกตั้งเป็นนายกองค์การบริหารส่วนจังหวัด นายกเทศมนตรี หรือนายกองค์การบริหารส่วนตำบล

สำนักงานคณะกรรมการการเลือกตั้ง ได้มีหนังสือที่ ลต 0601/8797 ลงวันที่ 7 กรกฎาคม 2548 ถึงสำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา สรุปความได้ว่า คณะกรรมการการเลือกตั้งได้พิจารณาปัญหาข้อกฎหมายเกี่ยวกับคุณสมบัติผู้มีสิทธิสมัครรับเลือกตั้งสมาชิกสภาท้องถิ่นหรือผู้บริหารท้องถิ่น ในประเด็นเรื่องอายุของผู้มีสิทธิสมัครรับเลือกตั้งเป็นนายกองค์การบริหารส่วนจังหวัด นายกเทศมนตรี หรือนายกองค์การบริหารส่วนตำบล ซึ่งตามมาตรา 44 (2) แห่งพระราชบัญญัติการเลือกตั้งสมาชิกสภาท้องถิ่นหรือผู้บริหารท้องถิ่น พ.ศ. 2545 กำหนดว่า มีอายุไม่ต่ำกว่ายี่สิบห้าปีบริบูรณ์ในวันเลือกตั้ง แต่ตามมาตรา 35/1 (1) แห่งพระราชบัญญัติองค์การบริหารส่วนจังหวัด พ.ศ. 2540 ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติองค์การบริหารส่วนจังหวัด (ฉบับที่ 3) พ.ศ. 2546 มาตรา 48 เบญจ (1) แห่งพระราชบัญญัติเทศบาล พ.ศ. 2496 ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติเทศบาล (ฉบับที่ 12) พ.ศ. 2546 และมาตรา 58/1 (1) แห่งพระราชบัญญัติสภาตำบลและองค์การบริหารส่วนตำบล

พ.ศ. 2537 ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติสภาตำบลและองค์การบริหารส่วนตำบล (ฉบับที่ 5) พ.ศ. 2546 ได้กำหนดคุณสมบัติของผู้มีสิทธิสมัครรับเลือกตั้งเป็นนายกองค์การบริหารส่วนจังหวัด นายกเทศมนตรี หรือนายกองค์การบริหารส่วนตำบล ว่ามีอายุไม่ต่ำกว่าสามสิบปีบริบูรณ์ในวันเลือกตั้ง ซึ่งที่ประชุมคณะกรรมการการเลือกตั้งมีความเห็นเป็นสองฝ่าย ดังนี้

ฝ่ายที่หนึ่ง เห็นว่า คุณสมบัติผู้มีสิทธิสมัครรับเลือกตั้งเป็นนายกองค์การบริหารส่วนจังหวัด นายกเทศมนตรี หรือนายกองค์การบริหารส่วนตำบล ต้องมีอายุไม่ต่ำกว่ายี่สิบห้าปีบริบูรณ์ในวันเลือกตั้ง ตามมาตรา 44 (2) แห่งพระราชบัญญัติการเลือกตั้งสมาชิกสภาท้องถิ่นหรือผู้บริหารท้องถิ่น พ.ศ. 2545 ซึ่งถือเป็นกฎหมายกลางที่ใช้ในการเลือกตั้งสมาชิกสภาท้องถิ่นหรือผู้บริหารท้องถิ่น การที่กฎหมายว่าด้วยการจัดตั้งองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นกำหนดคุณสมบัติเกี่ยวกับอายุของผู้มีสิทธิสมัคร

* ส่งพร้อมหนังสือ ที่ นร 0901/1283 ลงวันที่ 19 ตุลาคม 2548 ซึ่งสำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกามีถึงสำนักเลขาธิการคณะรัฐมนตรี

รับเลือกตั้งเป็นนายกองค์การบริหารส่วนจังหวัด นายกเทศมนตรี หรือนายกองค์การบริหารส่วนตำบลไว้แตกต่างออกไปจึงถือว่าเป็นการขัดหรือแย้งกับพระราชบัญญัติการเลือกตั้งสมาชิกสภาท้องถิ่นหรือผู้บริหารท้องถิ่นฯ จึงมีผลให้บทบัญญัติดังกล่าวไม่สามารถนำมาใช้บังคับได้ตามนัยมาตรา 3 แห่งพระราชบัญญัติการเลือกตั้งสมาชิกสภาท้องถิ่นหรือผู้บริหารท้องถิ่น พ.ศ. 2545

ฝ่ายที่สอง เห็นว่า คุณสมบัติผู้มีสิทธิสมัครรับเลือกตั้งเป็นนายกองค์การบริหารส่วนจังหวัด นายกเทศมนตรี หรือนายกองค์การบริหารส่วนตำบล ต้องมีอายุไม่ต่ำกว่าสามสิบปีบริบูรณ์ในวันเลือกตั้ง ตามมาตรา 35/1 (1) แห่งพระราชบัญญัติองค์การบริหารส่วนจังหวัด พ.ศ. 2540 ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติองค์การบริหารส่วนจังหวัด (ฉบับที่ 3) พ.ศ. 2546 มาตรา 48 เบญจ (1) แห่งพระราชบัญญัติเทศบาล พ.ศ. 2496 ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติเทศบาล (ฉบับที่ 12) พ.ศ. 2546 และมาตรา 58/1 (1) แห่งพระราชบัญญัติสภาตำบลและองค์การบริหารส่วนตำบล พ.ศ. 2537 ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติสภาตำบลและองค์การบริหารส่วนตำบล (ฉบับที่ 5) พ.ศ. 2546 ซึ่งกำหนดคุณสมบัติผู้มีสิทธิสมัครรับเลือกตั้งไว้เป็นการเฉพาะและได้บัญญัติขึ้นภายหลังจึงถือเป็นการแก้ไขบทบัญญัติในเรื่องเดียวกันในพระราชบัญญัติการเลือกตั้งสมาชิกสภาท้องถิ่นหรือผู้บริหารท้องถิ่นฯ และเป็นกฎหมายที่มีบทบัญญัติเกี่ยวโยงกันจึงต้องถือปฏิบัติควบคู่กันไป

เนื่องจากมีความเห็นแตกต่างกันคณะกรรมการการเลือกตั้งจึงขอหารือสำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกาว่า ผู้มีสิทธิสมัครรับเลือกตั้งเป็นนายกองค์การบริหารส่วนจังหวัด นายกเทศมนตรี หรือนายกองค์การบริหารส่วนตำบลต้องมีอายุไม่ต่ำกว่ายี่สิบห้าปีบริบูรณ์ในวันเลือกตั้ง หรือต้องมีอายุสามสิบปีบริบูรณ์ในวันเลือกตั้ง

คณะกรรมการกฤษฎีกา (คณะที่ 1) ได้พิจารณาข้อหารือดังกล่าว ประกอบกับได้รับฟังคำชี้แจงจากผู้แทนสำนักงานคณะกรรมการการเลือกตั้ง และผู้แทนกระทรวงมหาดไทย (กรมส่งเสริมการปกครองท้องถิ่น) แล้ว เห็นว่าเมื่อพระราชบัญญัติการเลือกตั้งสมาชิกสภาท้องถิ่นหรือผู้บริหารท้องถิ่น พ.ศ. 2545 ซึ่งตราขึ้นโดยมีวัตถุประสงค์เพื่อที่จะใช้เป็นกฎหมายกลางในการกำหนดหลักเกณฑ์ เงื่อนไข และวิธีการเกี่ยวกับการเลือกตั้งสมาชิกสภาท้องถิ่นหรือผู้บริหารท้องถิ่นของ

องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นทุกประเภท ได้บัญญัติเรื่องคุณสมบัติของผู้มีสิทธิสมัครรับเลือกตั้งเป็นสมาชิกสภาท้องถิ่นหรือผู้บริหารท้องถิ่นไว้ตามมาตรา 44¹ ซึ่งจะประกอบด้วยคุณสมบัติที่พระราชบัญญัตินี้ประสงค์จะให้ทุกองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นนำไปปฏิบัติให้เป็นหลักเกณฑ์เดียวกัน ได้แก่ คุณสมบัติในเรื่อง สัญชาติ อายุ และการมีส่วนร่วมในองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น ที่ตนจะสมัครรับเลือกตั้ง และคุณสมบัติอื่นที่องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นสามารถกำหนดขึ้นเพื่อความเหมาะสมตามกฎหมายว่าด้วยการจัดตั้งองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นนั้น ๆ ด้วยเหตุนี้ คุณสมบัติในเรื่อง สัญชาติ อายุ และการมีส่วนร่วมในองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น จึงต้องเป็นไปตามที่บัญญัติไว้ในมาตรา 44 แห่งพระราชบัญญัติการเลือกตั้งสมาชิกสภาท้องถิ่นหรือผู้บริหารท้องถิ่น พ.ศ. 2545 และเมื่อพระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับแล้วบรรดาบทบัญญัติแห่งกฎหมายว่าด้วยการจัดตั้งองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นที่กำหนดไว้แตกต่างไปจากมาตรา 44 ดังกล่าว จึงใช้บังคับไม่ได้

อย่างไรก็ดี โดยที่ต่อมาภายหลังจากที่พระราชบัญญัติการเลือกตั้งสมาชิกสภาท้องถิ่นหรือผู้บริหารท้องถิ่น พ.ศ. 2545 มีผลใช้บังคับกับองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นทุกประเภทแล้ว ได้มีการแก้ไขเพิ่มเติมกฎหมายว่าด้วยการจัดตั้งองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นในบทบัญญัติที่เกี่ยวกับอายุของผู้สมัครรับเลือกตั้งเป็นนายกองค์การบริหารส่วนจังหวัด นายกเทศมนตรี และนายกองค์การบริหารส่วนตำบล² ให้ต้องมีอายุไม่ต่ำกว่าสามสิบปีบริบูรณ์ในวันเลือกตั้งอันเป็นการแตกต่างจากที่บัญญัติไว้ในมาตรา 44 (2)³ แห่งพระราชบัญญัติการเลือกตั้งสมาชิกสภาท้องถิ่นหรือผู้บริหารท้องถิ่นฯ ที่บัญญัติให้ผู้มีสิทธิสมัครรับเลือกตั้งเป็นผู้บริหารท้องถิ่นต้องมีอายุไม่ต่ำกว่ายี่สิบห้าปีบริบูรณ์ในวันเลือกตั้ง และโดยที่พระราชบัญญัติองค์การบริหารส่วนจังหวัด (ฉบับที่ 3) พ.ศ. 2546 พระราชบัญญัติเทศบาล (ฉบับที่ 12) พ.ศ. 2546 และพระราชบัญญัติสภาตำบลและองค์การบริหารส่วนตำบล (ฉบับที่ 5) พ.ศ. 2546 เป็นกฎหมายในเรื่องเดียวกันที่รัฐสภาให้ความเห็นชอบภายหลังจากที่พระราชบัญญัติการเลือกตั้งสมาชิกสภาท้องถิ่นหรือผู้บริหารท้องถิ่น พ.ศ. 2545 ได้ตราขึ้นใช้บังคับ กรณีจึงต้องบังคับตามบทบัญญัติแห่งกฎหมายที่ตราขึ้นใช้บังคับในภายหลัง กล่าวคือ คุณสมบัติด้านอายุของผู้สมัครรับเลือกตั้งเป็นนายกองค์การบริหารส่วนจังหวัด นายกเทศมนตรี และนายกองค์การบริหารส่วนตำบล ต้องเป็นไปตามที่บัญญัติไว้ในกฎหมายว่าด้วยการจัดตั้งองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นดังกล่าวที่บัญญัติออกมาใช้

บังคับในภายหลัง ซึ่งกำหนดไว้ให้มีอายุไม่ต่ำกว่าสามสิบปีบริบูรณ์ในวันเลือกตั้ง อย่างไรก็ตาม สำหรับคุณสมบัติด้านอายุของผู้สมัครรับเลือกตั้งเป็นผู้บริหารท้องถิ่นตามกฎหมายว่าด้วยการจัดตั้งองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นใดที่ยังมิได้มีการแก้ไขเพิ่มเติมในลักษณะเช่นเดียวกับกฎหมายว่าด้วยการจัดตั้งองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นทั้งสามฉบับดังกล่าวแล้ว ก็ยังคงต้องเป็นไปตามที่บัญญัติไว้ในพระราชบัญญัติการเลือกตั้งสมาชิกสภาท้องถิ่นหรือผู้บริหารท้องถิ่น พ.ศ. 2545 ต่อไป

(ลงชื่อ)

พรทิพย์ จาละ

(คุณพรทิพย์ จาละ)

เลขาธิการคณะกรรมการกฤษฎีกา

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

ตุลาคม 2548

¹ มาตรา 44 บุคคลผู้มีคุณสมบัติดังต่อไปนี้เป็นผู้มีสิทธิสมัครรับเลือกตั้ง

(1) มีสัญชาติไทยโดยการเกิด

(2) มีอายุไม่ต่ำกว่ายี่สิบห้าปีบริบูรณ์ในวันเลือกตั้ง

(3) มีชื่ออยู่ในทะเบียนบ้านในเขตองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นที่สมัครรับเลือกตั้งเป็นเวลาติดต่อกันไม่น้อยกว่าหนึ่งปีนับถึงวันสมัครรับเลือกตั้ง หรือได้เสียภาษีตามกฎหมายว่าด้วยภาษีโรงเรือนและที่ดินหรือกฎหมายว่าด้วยภาษีบำรุงท้องที่ให้กับองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นนั้นเป็นเวลาติดต่อกันสามปีนับถึงปีที่สมัครรับเลือกตั้ง และ

(4) คุณสมบัติอื่นที่กฎหมายว่าด้วยการจัดตั้งองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นกำหนด

² มาตรา 35/1 (1) แห่งพระราชบัญญัติองค์การบริหารส่วนจังหวัด พ.ศ. 2540 ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติองค์การบริหารส่วนจังหวัด (ฉบับที่ 3) พ.ศ. 2546 มีผลบังคับใช้ตั้งแต่วันที่ 5 พฤศจิกายน 2546 มาตรา 48 เบญจ (1) แห่งพระราชบัญญัติเทศบาล พ.ศ. 2496 ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติเทศบาล (ฉบับที่ 12) พ.ศ. 2546 และมาตรา 58/1 (1) แห่งพระราชบัญญัติสภาตำบลและองค์การบริหารส่วนตำบล พ.ศ. 2537 ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติสภาตำบลและองค์การบริหารส่วนตำบล (ฉบับที่ 5) พ.ศ. 2546 มีผลบังคับใช้ตั้งแต่วันที่ 23 ธันวาคม 2546

³ โปรดดูเชิงอรรถที่ 1, ข้างต้น

ที่มา : <http://www.krisdika.go.th/lawPDF.jsp?group=comment&formatFile=pdf&VID=47>

นโยบายพลังงานไทย

รู้เฟื่องเรื่องพลังงาน :

นโยบายว่าด้วยพลังงานของไทย สรุปสั้นๆ มี 4 ประการคือ

1. ต้องจัดหาพลังงานให้พอใช้ มีคุณภาพ มีความมั่นคง และราคาไม่แพง และต้องให้มีการกระจายแหล่ง และชนิดของพลังงานได้หลากหลาย โดยหาได้ทั้งจากภายในประเทศ และนอกประเทศ เพื่อจะได้ไม่ถูกประเทศคู่ค้าบีบบังคับมากเกินไป

2. ชักจูงให้ประชาชนและโรงงานประหยัดพลังงาน ถ้าจะใช้ก็ให้ใช้อย่างมีประสิทธิภาพ และอาจมีมาตรการบังคับให้ประหยัดด้วย โดยออกเป็นกฎหมาย เช่น กำหนดมาตรฐาน

ต่าง ๆ เป็นต้นว่า (1) มาตรฐานเกี่ยวกับประสิทธิภาพของอุปกรณ์เครื่องมือที่ใช้ไฟฟ้า ต้องใช้ไฟน้อย เช่น ตู้เย็นเบอร์ 5 ฯลฯ (2) มาตรฐานเกี่ยวกับการอนุรักษ์พลังงานในอาคารและโรงงาน ฯลฯ

3. ส่งเสริมให้บริษัทเอกชนมาร่วมผลิตพลังงานเพื่อลดภาระของรัฐ เช่น เอสพีพี และไอพีพี ซึ่งจะเกิดการแข่งขันมากขึ้น ทำให้ผู้ซื้อ มีทางเลือกมากขึ้น ได้บริการที่ดีขึ้น และราคาเป็นธรรม

4. ต้องมีผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อมน้อย เชื้อเพลิงใดที่มีมลพิษมาก ต้องมีมาตรการกำจัดออกให้ปลอดภัยก่อนที่จะปล่อยทิ้ง อย่างไรก็ตาม ในที่นี้พูดถึงเฉพาะผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อมทางกายภาพเท่านั้น แต่จริง ๆ แล้วโครงการโรงไฟฟ้ามีผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อมทางสังคมด้วยเสมอ ซึ่งปัญหานี้จะแตกต่างกันไปตามสภาพท้องถิ่นของแต่ละแห่ง

ที่มา : <http://www.energy.go.th/th/knowledgeDetail.asp?id=84>

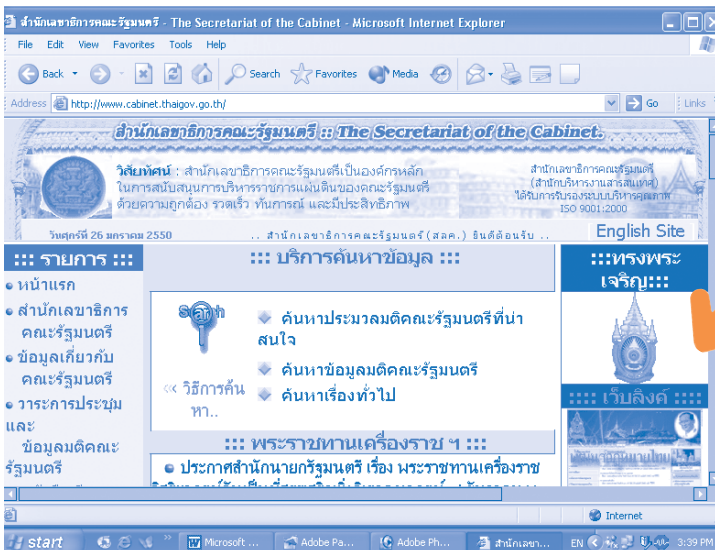
เรื่องประกาศใน ราชกิจจานุเบกษา ที่สำคัญ

เรื่อง	เล่ม	ตอน	วันที่ประกาศ
1. พระบรมราชโองการ ประกาศแต่งตั้งสมาชิกสภาผู้แทนราษฎร (จำนวน 100 ราย)	124	1 ก	3 มกราคม 2550
2. กฎกระทรวงกำหนดลักษณะของเหรียญกษาปณ์ที่ระลึก 100 ปี ธนาคราไทยแห่งแรก (ธนาคราไทยพาณิชย์ จำกัด (มหาชน)) พ.ศ. 2549 (กฎกระทรวงออกตามความในพระราชบัญญัติเงินตรา พ.ศ. 2501)	123	122 ก	26 ธันวาคม 2549
3. พระราชบัญญัติยกเลิกประกาศคณะปฏิรูปการปกครองในระบอบประชาธิปไตยอันมีพระมหากษัตริย์ทรงเป็นประมุข ฉบับที่ 7 เรื่อง การห้ามชุมนุมทางการเมือง ลงวันที่ 20 กันยายน พ.ศ. 2549	123	122 ก	26 ธันวาคม 2549
4. พระราชบัญญัติกำหนดแผนและขั้นตอนการกระจายอำนาจให้แก่องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น (ฉบับที่ 2) พ.ศ. 2549	124	2 ก	8 มกราคม 2550
5. พระราชบัญญัติยุบเลิกบริษัทบริหารสินทรัพย์สถาบันการเงิน พ.ศ. 2549	124	2 ก	8 มกราคม 2550
6. พระราชบัญญัติงบประมาณรายจ่ายประจำปีงบประมาณ พ.ศ. 2550	124	3 ก	9 มกราคม 2550
7. พระราชกฤษฎีกากำหนดหลักเกณฑ์และวิธีการในการทำธุรกรรมทางอิเล็กทรอนิกส์ ภาครัฐ พ.ศ. 2549	124	4 ก	10 มกราคม 2550
8. ประกาศกระทรวงมหาดไทย เรื่อง การเปิดจุดผ่านแดนถาวรสะพานมิตรภาพ 2 (มุกดาหาร – สะหวันนะเขต) บ้านสงเปือย ตำบลบางทรายใหญ่ อำเภอเมืองมุกดาหาร จังหวัดมุกดาหาร	123	พิเศษ 134 ง	26 ธันวาคม 2549
9. ประกาศสำนักนายกรัฐมนตรี เรื่อง พระราชทานเหรียญจักรพรรดิมาลา (สมเด็จพระเจ้าลูกเธอ เจ้าฟ้าจุฬาภรณวลัยลักษณ์ อัครราชกุมารี)	123	25 ข	29 ธันวาคม 2549
10. ประกาศสำนักนายกรัฐมนตรี เรื่อง พระราชทานเครื่องราชอิสริยาภรณ์อันเป็นที่เชิดชูยิ่งช้างเผือกให้แก่พระราชวงศ์ (ร้อยตรี หม่อมเจ้าทิพยฉัตร ฉัตรชัย หม่อมเจ้ากุริพันธุ์ ยุคล หม่อมเจ้ามงคลเฉลิม ยุคล พันเอก หม่อมเจ้าเฉลิมศึก ยุคล หม่อมเจ้าทิฆัมพร ยุคล หม่อมเจ้าชาตรีเฉลิม ยุคล พลตรี หม่อมเจ้าจุลเจิม ยุคล)	123	25 ข	29 ธันวาคม 2549

ท่านสามารถติดตามรายละเอียดได้ที่ www.ratchakitcha.soc.go.th

สวัสดีครับ ท่านผู้อ่าน ตามที่ได้สัญญาไว้ใน สลค.สาร ฉบับที่แล้ว (เดือนมกราคม 2550) ว่าคอลัมน์นี้จะแนะนำเรื่องใหม่ ๆ ที่เผยแพร่ผ่านเว็บไซต์ของ สลค. www.cabinet.thaigov.go.th

ดังนั้นจึงขอแนะนำเว็บเพจใหม่ ซึ่ง สลค. ได้สร้างขึ้น และเพิ่งจะเผยแพร่เมื่อปลายเดือนมกราคม 2550 นี้ ซึ่งจะให้ข้อมูลเกี่ยวกับพระบรมราชาบาทของพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวที่ทรงพระราชทานในโอกาสต่าง ๆ โดยเมื่อท่านผู้อ่านเข้าเว็บไซต์ สลค. แล้ว ทางด้านขวามือ ท่านจะพบตราสัญลักษณ์พระราชพิธีมหามงคลเฉลิมพระชนมพรรษา 80 พรรษา 5 ธันวาคม 2550 ซึ่งนับเป็นพระมหากษัตริย์คุณเป็นล้นพ้นที่พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว ทรงพระกรุณาโปรดเกล้าโปรดกระหม่อมพระราชทานแบบตราสัญลักษณ์ดังกล่าว

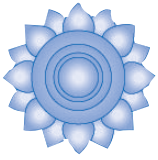
ปีนี้เป็นอีกปีมหามงคลที่พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวจะทรงมีพระชนมายุ 80 พรรษา ในวันที่ 5 ธันวาคม 2550 สลค. จึงได้จัดทำเว็บเพจนี้ โดยเผยแพร่พระบรมราชาบาทของพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวที่ทรงพระราชทานในโอกาสต่าง ๆ รวมถึงพระราชดำรัสเนื่องในโอกาสฉลองสิริราชสมบัติครบ 60 ปี นอกจากนี้ ยังได้นำโครงการอันเนื่องมาจากพระราชดำริ และพระราชกรณียกิจของพระองค์ท่านมาเผยแพร่ด้วย

จากที่ได้กล่าวไว้ในตอนต้นว่าเว็บเพจนี้เพิ่งจะเผยแพร่เมื่อปลายเดือนมกราคม 2550 ดังนั้น ทีมผู้จัดทำเว็บเพจดังกล่าว ยังจะพัฒนาเว็บเพจต่อไป เพื่อเป็นแหล่งให้ข้าราชการและประชาชนทั้งหลายได้น้อมนำพระบรมราชาบาทไปประพฤติปฏิบัติ และได้ระลึกถึงพระราชกรณียกิจที่พระองค์ทรงดำเนินมาตลอด ทั้งนี้ ก็เพื่อให้เราสำนึกในพระมหากรุณาธิคุณที่พระองค์ได้พระราชทานแก่ปวงพสกนิกรชาวไทยทั้งหลาย

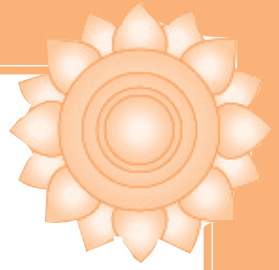
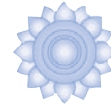

Tip ท่านสามารถเข้าชมเว็บเพจนี้ โดยตรงได้ที่ http://www.soc.soc.go.th/theKing/index_king.htm

หากท่านมีข้อแนะนำเกี่ยวกับเว็บเพจนี้ สามารถติดต่อทีมผู้จัดทำเว็บเพจได้ที่ e-mail : thaicabinet@soc.go.th

ธรรมเตือนใจ

การรู้จักโลกตามความเป็นจริง

เราควรรู้จักโลกตามความเป็นจริง ด้วยการรู้ชัดลักษณะที่ต่างกันของนามธรรมและรูปธรรมที่ปรากฏทางตา หู จมูก ลิ้น กาย เช่น เมื่อสภาพร้อนปรากฏที่กาย สภาพร้อนนั้นก็เป็นสิ่งที่สตรระลึกรู้ได้ เมื่อสภาพอ่อนปรากฏ สภาพอ่อนนั้น ก็เป็นสิ่งที่สตรระลึกรู้ได้

เมื่อมีสตรระลึกรู้เช่นนี้ ก็จะรู้ชัดในลักษณะที่ต่างกันของสภาพธรรม การรู้ลักษณะที่ต่างกันของสภาพธรรมที่ปรากฏนั้น สำคัญมาก เพราะถ้าไม่รู้ลักษณะของสภาพธรรมเหล่านั้น ก็จะยึดถือสภาพธรรมเหล่านั้นเป็นตัวตน เช่น เราอาจจะคิดว่า ความอ่อนที่กายนั้นเป็น “กายของเรา” เมื่อรู้ลักษณะของรูปอ่อนบ่อยขึ้น ก็จะรู้ว่าลักษณะที่อ่อนนั้นเป็นสภาพที่ไม่รู้อะไร เป็นรูปธรรมไม่ใช่ตัวตน ดังนั้น เราก็จะค่อยคลายการยึดถือว่าเป็น “ร่างกายของเรา” ลงทุกที เมื่อสตรระลึกรู้ลักษณะของสภาพธรรม เช่น การเห็น ความเสียใจ ความสุข และการคิดนึก ก็จะได้รู้ว่าเป็นลักษณะของนามธรรมแต่ละชนิดที่เกิดขึ้น แล้วดับไป เป็นทุกข์ ตาเป็นทุกข์ การเห็นเป็นทุกข์ ความรู้สึกที่เนื่องมาจากสิ่งที่เห็นก็เป็นทุกข์

จะอบรมเจริญปัญญาอย่างไร

เรื่องของการอบรมเจริญปัญญาไม่ใช่เรื่องทำขึ้น แต่สภาพธรรมขณะนี้เมื่อแล้วรู้ความจริงของสภาพธรรมที่กำลังปรากฏ ถ้าไปทำสิ่งอื่นมารู้ จะไม่มีสิ่งที่กำลังปรากฏในขณะนี้ เพราะว่า จริง ๆ แล้ว ไม่มีคนเลย มีแต่เพียงสภาพธรรม ฉะนั้น เวลาที่ทุกคนรู้สึกเหมือนมีโลก แล้วก็กำลังอยู่ในโลก แต่ถ้ารู้ความจริงแล้ว จะรู้ว่า ที่โลกปรากฏ เพราะจิตเกิดขึ้นเพียงชั่วขณะเดียว อย่างโลกทางตา ปรากฏแล้วก็ดับไป ขณะที่เสียงปรากฏ เป็นโลกทางหู โลกทางตาดับไปแล้ว ไม่เหลือเลย แล้วมีแต่เฉพาะเสียงที่ปรากฏทางหูแล้วก็ดับไป

ฉะนั้น ที่เคยยึดมั่นว่า เป็นเราตั้งแต่ศีรษะตลอดเท้า เป็นแต่เพียงเหมือนฝุ่นละออง ๆ ซึ่งมีอากาศธาตุแทรกคั่นอยู่ พร้อมทั้งจะกระจัดกระจายหมดสิ้นไปทุกขณะ ในขณะที่กำลังเป็นกองฝุ่น ซึ่งมีอากาศธาตุแทรกคั่นอยู่ก็เป็นปัจจัยให้มีจิตเห็นเกิดขึ้นบ้าง จิตได้ย่นเกิดขึ้นบ้าง แต่จิตเห็นก็ไม่เที่ยง จิตได้ย่นก็ไม่เที่ยง ฉะนั้น จิตเห็นเมื่อนี้ก็ดับไปแล้ว จิตได้ย่นในขณะนี้ ได้ย่นแล้ว ก็ดับไปด้วย แม้ที่จริงแล้วไม่มีใครเลย ในขณะที่รู้ความจริงอย่างนี้ ผู้นั้นก็จะรู้ว่า คนอื่นก็ไม่มี

ฉะนั้น ในขณะที่กำลังคิดถึงจิตคนอื่น ขณะนั้น แท้จริงแล้วเป็นจิตของบุคคลนั้นเอง ที่กำลังคิดเรื่องคนอื่นเท่านั้นถ้าเรื่องที่เป็นจริงก็คือว่า รู้ลักษณะของสภาพธรรมตามปกติตามความเป็นจริง แล้วก็รู้ว่าไม่มีสัตว์ ไม่มีบุคคล ไม่มีตัวตน ■

ข้อมูลจากมูลนิธิศึกษา และเผยแพร่พระพุทธศาสนา www.dhammadhome.com

ท่านสามารถเปิดอ่าน

สลด.สาร ผ่านทาง website

ของสำนักเลขาธิการคณะรัฐมนตรี

www.cabinet.thaigov.go.th

เจ้าของ : สำนักเลขาธิการคณะรัฐมนตรี ทำเนียบรัฐบาล เขตดุสิต กรุงเทพฯ 10300 โทร. 0-2280-9000

ที่ปรึกษา : เลขาธิการคณะรัฐมนตรี รองเลขาธิการคณะรัฐมนตรี ที่ปรึกษาประจำสำนักเลขาธิการคณะรัฐมนตรี และผู้อำนวยการสำนัก/กองทุกท่าน

ผู้จัดทำ : คณะทำงานจัดทำ สลด.สาร boca@soc.go.th โทร. 0-2280-9000 ต่อ 454 , 455

วัตถุประสงค์ : เพื่อให้ข้าราชการและลูกจ้างในสำนักเลขาธิการคณะรัฐมนตรีมีส่วนร่วมในการเผยแพร่ความรู้และรับรู้ข้อมูลข่าวสารต่าง ๆ อันจะเป็นประโยชน์ต่อการปฏิบัติงานโดยรวมและเป็นการเผยแพร่ความรู้ข้อมูลข่าวสารให้แก่ผู้ที่สนใจทั่วไปด้วย

พิมพ์ที่ : สำนักพิมพ์คณะรัฐมนตรีและราชกิจจานุเบกษา ถนนสามเสน กรุงเทพฯ 10300 โทร. 0-2243-0611-3

รหัส : สปค. 50/02-04